

Osnovna šola Komandanta Staneta Dragatuš
Dragatuš 48
8343 Dragatuš

MLADI RAZISKOVALCI 2013/2014

OHRANJANJE SPOMINA
NAŠIH 50 LET ŠOLE

PRILOGA 2

Avtorice:

Nastja Gorše, 9. r.

Kaja Metež, 9. r.

Veronika Plut, 8. r.

Eva Puhek, 8. r.

Ana Štajdohar, 9. r.

Mentorici:

Nataša Medvešek, prof. slov.

Anita Vrtin, prof. zgod. in soc.

Dragatuš, 2014

Kazalo

Intervju z Rajkom Štefaničem	3
Intervju z Martinom Svetičem	5
Intervju z Vladom Dražumeričem	10
Intervju z Jožetom Perkom	12
Intervju s Stanislavom Dražumeričem.....	15
Intervju z Zvonetom Žepičem	16
Intervju z Damjano Vraničar	18
Intervju z Dušanom Šuštarjem.....	20
Intervju z Vero Vardjan.....	22
Intervju z Janezom Štajdoharjem.....	23
Intervju s Stanislavom Maleričem.....	25
Intervju z Ireno Lakner	27
Intervju z Igorjem Simoničem	29
Intervju z Marico Štajdohar	33
Intervju z Matejo Babič Stermecki	36
Intervju z Martinom Puhkom.....	40
Intervju z Markom Štefaničem	44
Intervju s Sebastjanom Kocjanom.....	46
Intervju z Robertom Vraničem.....	49
Intervju z Matejem Rogino	51
Intervju s Tadejem Finkom	54
Intervju s Katjo Kocjan Plut.....	56
Intervju z Mojco Brunskole	59
Intervju z Ireno Brunskole Hummel	62
Intervju z Erikom Lamutom	64
Intervju z Markom Brunskoletom	66
Intervju z Lukom Turkom.....	68
Intervju z Aleksandro Lamut.....	70
Intervju s Tino Kocjan	72
Intervju z Urško Klobučar	74
Intervju z Janijem Mušičem	75
Intervju z Laro Šuštar	77
Intervju z Evo Plut	79

Intervju s Polono Gorše	81
Intervju z Ivo Panjan	83
Intervju s Špelo Šuštarč	84
Intervju z Nino Heleno Basarac.....	86

Intervju z Rajkom Štefaničem

Rajko je po končani srednji kmetijski šoli na Grmu na njegovo pobudo z ostalimi sovaščani ustanovil prvo strojno skupnost v Beli krajini. Kar nekaj let je tudi deloval v obrtni zbornici Črnomelj, kot predsednik sekcije za gostinstvo in turizem. Izvoljen je bil tudi za predsednika Zveze lastnikov gozdov Slovenije, kar je velika zadolžitev.

Osnovno šolo v Dragatušu sem obiskoval od leta 1953 do 1961. Na osnovno šolo, učitelje in svoje vrstnike gojim najlepše spomine.

Posebej rad se spominjam veselja na športnih dnevih. Najbolj se mi je vtisnil v spomin športni dan v šestem razredu ob praznovanju Jurjevanja. Učitelj mi je določil vlogo zelenega Jurija. S sošolci smo spletli koš iz ozelenelih brezovih vej. Oče mi je zaupal konja na katerem sem ponosno jahal, odet s košem v vlogi zelenega Jurija. Kolikor se spominjam je to edini primer organiziranega Jurjevanja, ko je zeleni Jurij jahal na konju. Običajno smo spremljali zelenega Jurija peš. Škoda je le v tem, ker takrat nismo imeli fotoaparata, da bi ohranili spomin na posebni dogodek tudi na fotografiji.

Pouk smo obiskovali po različnih hišah kjer so bile razporejene učilnice: v združenem domu, na sekciji, pri Mušičevih in v župnišču (farovžu). Moj uspeh v spričevalu je bil vedno prav dober. Ob zaključku šestega razreda me je prizadela ocena štiri iz vedenja. Takratni ravnatelj Stane Žula mi je pojasnil, da sem dobil nižjo oceno zato, ker je moj oče nosil »pah« v procesiji na Telovo in ker sem šel k polnočnici za Božič. To so posebnosti tistih časov, toda kljub krivični nižji oceni iz vedenja nisem gojil zamere do ravnatelja. Pozneje sva se celo dobro razumela in sodelovala.

Že v zgodnji mladosti so mi starši privzgojili ljubezen do domačega kraja, do domače hiše in pozitiven odnos do okolja.

Verjamem, da se je pozneje v mojem življenju ta vzgoja odrazila v aktivnostih ob ustanovitvi Društva za varstvo okolja Dragatuš, ko smo se osveščeni krajani organizirano uprli načrtovani izgradnji deponije komunalnih in posebnih odpadkov na predvideni površini 30 ha v območju rudniške kadunje pri Kanižarici.

Po končani srednji kmetijski šoli na Grmu pri Novem mestu smo na mojo pobudo s sovaščani (Franc Barič, Ernest Šmalcelj in Jože Babič) ustanovili prvo strojno skupnost v Beli krajini kjer smo uporabljali različne traktorske priključke s katerimi smo si posodobili in olajšali delo na kmetiji. Traktor Zetor 2511 je zamenjal dotedanje delo konjske vprege.

Veliko let sem aktivno deloval v Obrtni zbornici Črnomelj kot predsednik sekcije za gostinstvo in turizem.

Po upokojitvi sem se vključil v delovanje Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije na področju gozdarstva, ki mi je še posebej priraslo k srcu. Že dva mandata sem predsednik Odbora za gozdarstvo in lovstvo pri KGZS.

Leta 2004 sem bil med pobudniki za ustanovitev Društva lastnikov gozdov Kolpa-Lahinja, ki je takrat štelo 24 članov. Danes je društvo zelo aktivno predvsem na področju izobraževanja lastnikov gozdov in v njem je že 280 članov.

28. marca 2014 sem izvoljen za predsednika Zveze lastnikov gozdov Slovenije, ki združuje 30 društev po celi Sloveniji. To je velika zadolžitev v kateri sem našel veselje in zadovoljstvo na novem področju dela.

Rajko Štefanič

Intervju z Martinom Svetičem

Martin, nekoč učenec našo šole, si je tako kot tudi drugi uspešni učenci pridobil mesto v zlati knjigi. V šoli mu je šlo dobro in sodeloval je na veliko tekmovanjih. Bil je učitelj telesne vzgoje in trener rokometu v RK Črnomelj. Tu so bili zelo uspešni in se tako prebili v Slovensko ligo. V šoli, kot športni pedagog in kasneje tudi kot trener je ustvaril veliko dobrih športnikov.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ šolanje? Kakšni so spomini na šolo?

Osnovno šolo v Dragatušu sem obiskoval v letih od 1957 do 1965, torej sem dočakal novo šolo. Pred vselitvijo učencev v novo šolo smo imeli pouk v več objektih v Dragatušu: v župnišču, v zadružnem domu, pri Mušiču, na sekciji.....Jaz sem bil doma iz Obrha, vsi obrški otroci smo hodili v šolo v Dragatuš. iz tega obdobja imam tudi nekaj fotografij z učiteljicami in učenci.

Spominjam se, da je bila ta pot med Obrhom čez polja mimo potoka, do Dragatuša zelo zanimiva, večkrat pa tudi poligon otroške domišljije, saj smo se večno preganjali in z otroci torej učenci iz vasi Zapudje, ter si medsebojno nagajali, mi jim nismo dovolili hoditi po naši obrški poti, saj je bila to bližnjica do Zapudja, oni so pa nas preganjali, ko smo organizirali "rabutanje" njihovih zgodnjih češenj, hrušk in jabolk, točno smo vedeli kdaj kaj dozori.

Takrat se ni hodilo po sadje v trgovino ampak na drevo, vsi prav vsi smo preplezali vsako drevo in ga obrali do poslednjega sadeža. Še danes v 63 letu starosti plezam na našo visoko češnjo, tudi mojega vnuka sem naučil plezanja po drevesu, vendar tega več ne počne iz potrebe kot jaz ko sem bil otrok, pač pa iz zabave in veselja.

Kateri dogodek se vam je mogoče najbolj vtisnil v spomin (opišite)?

Najbolj se mi je vtisnil v spomin dogodek, ko je naša šola v Dragatušu prejela depešo, da se bo učenec iz naše šole v Dragatušu, torej pionir, takrat smo bili vsi učenci tudi pionirji, udeležil sprejema pri Maršalu Titu ob praznovanju njegovega rojstnega dne, 25. maja na Dan Mladosti, v Beogradu. Učitelji in lokalna ter občinska oblast so mrzlično izbirali primernega učenca za ta veličastni dogodek. Jaz sem bil takrat predsednik pionirske organizacije. Bil sem prepričan, da grem v Beograd jaz, to mi je nekako namignil tudi ravnatelj. Mama mi je že dala sešiti novo obleko pri znanem krojaču v Dragatušu.

Tik pred zdajci, torej tik pred odhodom, pa je prišlo sporočilo od "zgoraj" torej politična odločitev, da jaz nisem primeren kandidat, čeprav sem bil poleg tega, da sem bil

predsednik pionirske organizacije na naši šoli tudi priden učenec. Moj oče je bil namreč poleg tega, da je bil od leta 1943 partizan, zadnjih 6 mesecev naše narodnoosvobodilne vojne skrivač. Zato so izbrali za ta veličastni dogodek mojega sošolca in sovaščana Franca

Stegneta, ki pa se dogodka ni niti udeležil, saj je po poti v Beograd, padel iz vlaka in so ga mrtvega pripeljali domov v krsti.

Kakšna je bila zunanost in notranjost šole?

Na novo šolo smo bili učenci zelo ponosni. Spremljali smo njeno gradnjo in bili ponosni na to zgradbo, saj je bila poleg združnega doma največja stavba v Dragatušu. Vem, da so vaščani, torej domačini tudi pomagali s prostovoljnim delom pri gradnji šole.

Šola je bila velika, prostorna imela jem več učilnic, stranišča, umivalnike.....zame pa ni imela nekaj, kar je meni veliko pomenilo, ni imela telovadnice. Imela pa je travnato igrišče ob šoli.

To igrišče smo mi učenci pomagali vzdrževati, ročno smo kosili travo in jo tudi ob suši zalivali, prav tako smo vzdrževali okolico šole. Vsa ta opravila so učitelji organizirali tako, da smo bili vsi učenci zadolženi za urejanje okolice. Vem, da sem nekoč zalival sadovnjak in travo tudi takrat, ko je padal dež, samo, da sem se izmuznil opravičeno od pouka. V teh časih sem se naučil kositi s koso. To opravilo je bilo v tistih časih skoraj obveza večšina, ki so jo fantje morali obvladati. Jaz pa še danes z veseljem kosim travo s koso in se tudi redno udeležujem tekmovanja v košnji trave, ki jo organizirajo skoraj vsako leto v "nerajskih lugih". Običajno sem uvrščen zelo visoko, 2x sem že zasedel drugo mesto.

Pozneje, ko jaz nisem več bil učenec te šole, pa je stavba dobila prizidke, dobila je tudi novo telovadnico in asfaltirano igrišče. Na tem asfaltu sem še vrsto let skupaj s pokojnim bratom Danetom igral košarko v dolenski ligi. To igrišče ob šoli je bilo vrsto let poligon za rekreacijo za okoliške otroke, torej center zdrave zabave. Igrišče je bilo vedno zasedeno. Tam je bilo zbirališče mladine in vseh dogodkov, ki so jih mladi načrtovali. Mislim, da danes igrišče sameva, je namenjeno samo še obveznemu pouku športne vzgoje.

Kako je potekal pouk? Ali ste hodili na šolske izlete?

Spominjam se, da je pouk potekal samo dopoldne. To je bil privilegij, saj smo popoldne mi kmečki otroci morali delati doma na kmetiji. Tudi učili smo se. Jaz sem vedno napisal domačo nalogo. Vem, da smo se veliko naučili. Učitelji so zahtevali znanje in ga ocenjevali. Veliko smo znali, več kot znajo sedaj učenci. Sedaj se učencem nekaj popušča, takrat se je ocenjevalo znanje. Nekateri so tudi ponavljali.

Takrat smo hodili na šolske izlete. To je bilo nekaj posebnega saj dalje od Črnomlja nisem bil nikjer. Dan pred šolskim izletom nisem spal celo noč. Ven da sem šel nekoč sam

peš na železniško postajo v Črnomelj tako zgodaj, da sem bil tam že ob dveh ponoči. Šolski izleti so bili organizirani in jaz kot učenec sem se udeležil: izleta v Ljubljano, tam smo si ogledali živalski vrt, potem smo si spet drugič ogledali Postojnsko jamo, bili smo tudi v Zagrebu v botaničnem vrtu, organiziran je bil tudi izlet na Gorenjsko z ogledom Vršiča, Trente, dolina reke Soče. Nekoč, ko je bila v Dragatušu birma, je bila večina učencev pri birmi, jaz pa sem bil med tistimi, ki smo že bili pri birmi in tega dne je naša šola organizirala za tiste, ki niso šli k birmi, izlet na Reko, takrat sem prvič videl morje.

Kakšen je bil vaš uspeh, če se mogoče spomnite? Ste se udeleževali tekmovanj?

Moj uspeh v šoli ne bil vedno v zlati sredini, kar pomeni dober oz. prav dober. Tisto kar je pa pomembno, ta šolski uspeh z ocenami od 1 do 5 je bil dejansko uspeh zato, ker smo učenci predelano snov znali, učitelji so nas pripravili za nadaljevanje šolanja. Mene je pedagoginja športne vzgoje v Dragatušu Ivanka Jaketič prepoznala kot potencial za nadaljevanje šolanja na Srednji športni šoli v Mariboru. To izobraževanje sem uspešno opravil. Če me ne bi v to izobraževanje umerila moja pedagoginja športne vzgoje v Dragatušu, bi verjetno končal kakšno poklicno izobraževanje npr. za mehanika ali kovinarja na Beltu.

V tistih časih ni bilo toliko športnih tekmovanj na šoli kot danes. Ukoreninjeno je bilo pri starših in nekaterih učiteljih, da je šport in z njim povezano udejstvovanje izguba časa, bili so prepričani, da je bolje usmerjat učence v delo kot v šport. Izjema je bila pedagoginja športne vzgoje Ivanka Jaketič. Ona je tudi uspela narediti ekipo v kateri sem bil tudi jaz, ki smo za našo šolo tekmovali v rokometu na občinskem nivoju. To je bilo nekaj posebnega, tekmovali v ekipi za našo šolo. Takrat sem vzljubil rokomet za vedno. Še sreča, da je ta šport imel v Črnomlju tradicijo. V šoli pa sem v okviru šolskih tekmovanj dosegel tudi vidne rezultate in sicer:

- drugo mesto v Sloveniji v rokometu,
- prvo mesto, torej državni prvaki v Sloveniji v nogometu

in še vrsto uvrstitev v šolskih tekmovanjih v rokometu in nogometu.

Mi lahko poveste kaj o vaši službeni karieri? (Kaj ste po poklicu? Zakaj ste se odločili za to pot?)

Po končani srednji šoli sem se zaposlil za kratek čas na OŠ v Črnomlju kot učitelj športne vzgoje. V tem času sem že resno treniral rokomet v RK Črnomelj. Ugotovil sem, da imam na tem področju premalo znanja, pa tudi razmere so dopuščale, da sem nadaljeval šolanje in postal študent Visoke šole za telesno kulturo v Ljubljani. Ves čas študija sem aktivno igral rokomet, najprej za RK Črnomelj, bili smo uspešni in se prebili v Slovensko

ligo, nato sem za dve leti prestopil v RK Ribnica in tekmoval v II. jugoslovanski ligi. V tem času sem moral na nujno služenje vojaškega roka, poslan sem bil v Ohrid in Skopje. V tem času sem starešine in njihove domače ter tudi vojake učil smučanja na smučišču na Popovi Šapki v Makedoniji. Ko sem odslužil vojaščino sem si že ustvaril družino in bil sem iskalec primerne zaposlitve. Te v domačem kraju nisem dobil, zato me je pot zanesla v Ljubljano.

Zaposlil sem se na OŠ Karel Destovnik Kajuh v Štepanjskem naselju v Ljubljani. Imel sem srečo, da sem bil športni pedagog ravno v tem okolju. Naša šola je namreč v neposredni bližini Visoke šole za telesno kulturo (DIF) in jaz in moji kolegi športni pedagogi smo skupaj s profesorji na DIF-u zgradili neko sodelovanje, tako, da so študenti pridobivali prakso pri nas na OŠ tako pri pouku športne vzgoje kot v poletnih in zimskih šolah v naravi, ki smo jih redno organizirali. Mi učitelji pa smo s profesorji iz Dif-a redno sodelovali pri izvajanju raznih programov, anket, tekmovanj, s poudarkom na čim večje vključevanje učencev v šport in športne aktivnosti tudi v prostem času. Poučevali smo športno vzgojo od prvega do osmega razreda in naredili program pouka športne vzgoje v nižjih razredih kot pripomoček za poučevanje tega predmeta za učiteljice razredne stopnje.

Vse to je pripomoglo k temu, da so se naši učenci vzljubili šport kot produktiven izkoristek tudi prostega časa, namesto da bi popivali in se neprimerno vedli okoli blokov. Tako so bila tri naša igrišča in dve telovadnice vedno polne otrok od jutra do večera.

Izvedeli smo, da ste bili trener. Nam lahko poveste kaj o tej karieri? (kdaj ste se začeli ukvarjati s tem, uspehi tekmovalcev, ste še trener)

Jaz sem se v tem času aktivno ukvarjal poleg redne službe tudi z rokometom, kot trener rokometu pri Rokometnem društvu Slovan, RK Prule, tudi RK Črnomelj...itd. Tako v šoli kot športni pedagog in kasneje kot trener sem soustvaril velike športnike. Otroke je bilo potrebno motivirati, da so začutili, da je šport lahko zanje zabava, poklic in kariera. V” moji šoli” so nastali: Uroš Zorman-rokometas, Ognjen Backović-rokometas, Anže Svetič-rokometas, Marko Kogelnik-rokometas, Jure Denec-rokometas, Boštjan Makovec-rokometas, Uroš Bregar-rokometas, sedaj trener ženske reprezentance, Sandi Knaus-nogometas, Nihad Pejković-nogometas, Rašo Nesterović-košarkaš in še in še.

Za svoje delo sem 26. 10. 2000 kot športni pedagog prejel Priznanje za ustvarjalne dosežke na področju športa na predlog Društva športnih pedagogov Slovenije.

Dobil sem tudi priznanje Zlato plaketo Rokometne zveze Slovenije, za uspehe na rokometnem področju.

V svoji zbirki imam še vrsto priznanj, plaket, polne vitrine kolajn in pokalov, ki me spominjajo na čase, ko sem še aktivno tekmoval. Kot rokometni trener pri RK Slovan sem dosegel vidne rezultate v klubu in sicer :

- naziv jugoslovanski pionirski klubski prvaki so dosegli v Pančevu,
- naziv kadetski klubski evropski prvaki so dosegli v Gothenburgu na Švedskem in še veliko prvih, drugih in tretjih mest.

Še kdaj obiščete Dragatuš?

Dragatuš obiščem redno vsak teden. Tam sem doma. Žal sem si moral kruh služiti v Ljubljani, zato se v Ljubljani v službi, čeprav imam svoj dom tudi v Ljubljani, vendar sem doma v Beli Krajini, v Črnomelj se bom preselil takoj, ko se upokojim, upam, da že letos.

Intervju z Vladom Dražumeričem

Vlada smo intervjuvale, ker se je šolal na naši šoli sedaj pa je napredoval in svoj uspeh iz osnovne šole le še potrdil. Najprej se je hotel zaposliti v tekstilni industriji a se je zaradi izrednih težav v tej industriji zaposlil na Občini, kot občinski inšpektor.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ?

OŠ sem pričel leta 1959 in končal leta 1967

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

Prav dober

Kakšni so bili učitelji?

Bili so strogi, po potrebi so uporabili tudi lesen meter za kakšno po hrbtu.

Kako je potekal pouk?

Pouk je potekal v več objektih v Dragatušu, in sicer na Sekciji, pri Bertovih, v farošu in v takratnem združenem domu.

Kako je potekala telovadba?

Telovadba je potekala na travnikih ob objektih v katerih je potekal pouk.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi, ...)?

Posebni dan v šoli je bil le športni dan, ki smo ga imeli enkrat letno.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Posebna dogodivščina je bila dostava malice. Malica se je pripravljala v Dragatušu, pouk pa smo imeli na Sekciji in je bilo potrebno malico prinesiti iz Dragatuša na Sekcijo. Na poti se je zgodilo tudi to, da smo malico med tekom raztresli iz pločevinastih škatel po njivah.

Nismo hodili po poti ampak po bližnjicah preko njiv.

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

Po OŠ sem nadaljeval šolanje v tekstilni šoli v Kranju in jo končal leta 1971. Po srednji šoli sem se zaposlil, po petih letih zaposlitve pa sem nadaljeval šolanje v Mariboru na višji tekstilni šoli, ki sem jo končal leta 1981. Po končani šoli sem se ponovno zaposlil in ob delu vpisal visokošolski študij ravno tako v Mariboru in ga končal leta 1984.

S čim se sedaj ukvarjate?

Zaradi izrednih težav v tekstilni industriji sem se leta 2006 zaposlil na Občini kot občinski inšpektor.

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Znanje iz osnovne šole mi je pomagalo skozi celotno življenje, saj brez tega znanja ne bi bilo mogoče nadaljnje šolanje in nadgradnja pridobljenih znanj v OŠ.

Intervju z Jožetom Perkom

Jože je bil generacija, ki še ni hodila na našo današnjo šolo, ampak so bili otroci raztreseni po celem Dragatušu. Bil je odličen učenec. Vodil je operativo in kot tak bil neposredno odgovoren za vse največje kriminalistične akcije v tistem času v Sloveniji, danes pa ima tudi zasebno detektivsko agencijo.

V katerih letih ste obiskovali osnovno šolo? Kakšni so spomini na osnovno šolo?

Osnovno šolo sem obiskoval med letoma 1962 in 1970. Spomini na osnovno šolo so živi in zelo lepi, verjetno tudi zato, ker so na srednjo šolo slabši.

Kateri dogodek se vam je mogoče najboljše vtisnil v spomin ali kateri uspešni učenec vam je ostal v spominu? Kakšna je bila zunanost in notranost šole?

V prvi razred, bilo nas je okoli 40 prvošolčkov, smo vstopili, ko se je gradnja sedanje šole zaključevala in smo bili osnovnošolci raztreseni po celem Dragatušu. Mi smo začeli popoldne in sicer v »Bertovi hiši«, kjer je bila kasneje trgovina. Na vrtu proti »Kalčevi hiši«, kjer je bilo veliko cevi, saj se je ravno takrat v Dragatušu napeljeval vodovod, smo imeli »igrišče«, kjer smo se med odmorom igrali »med dvema ognjema«. Velik dogodek je bil, ko smo se za drugo polletje preselili v vašo sedanjo šolo. Imela je le šest učilnic, tako da smo nekateri (prvi in tretji razred) še vedno morali v šolo hoditi popoldne. Bilo nas je toliko, da smo v petem razredu imeli celo dva oddelka.

Veliko je dogodkov, ki so mi ostali v spominu. Najlepši so povezani z igranjem nogometa, ki je bil za našo »športno« generacijo št. 1. Po končanem pouku sva po navadi jaz ali Svetičev Dane šla prosit učiteljico telovadbe Jaketič Ivanko ali ravnateljico Tomanovo (obe imam v zelo lepem spominu) za nogometno žogo (ta je bila takrat velika dragocenost) in nato smo do dveh treh popoldne na šolskem igrišču igrali nogomet. Zelo velik dogodek je bil, ko smo dobili, tam nekje v sedmem razredu, prvo asfaltirano igrišče (prej je bil namesto igrišča le kamnita podlaga, mi pa smo igrali zraven, na improviziranem igrišču, ki je bil na eni strani za nekaj metrov ožji, pa še jamo za skok v daljino je imel ob robu. Vendar, bili smo vztrajni.

Nogomet mi je šel res dobro in že v četrtem razredu sem nastopil za šolsko reprezentanco, ki se je na Vinici srečala z našimi vrstniki. Iz razloga, ki se ga danes ne spomnim več, je zadnji hip prišlo s strani vodstva naše šole do odpovedi srečanja. Vendar, ker smo bili že povsem »nabrušeni« smo se športniki sedli na kolesa in odpeljali na Vinico (nogomet smo sicer izgubili s 1:4, kljub pristranskemu sojenju pa smo zmagali v rokometu).

Organizatorji tega pohoda so bili sicer kasneje kaznovani, naša športna čast pa je bila ohranjena.

Ob koncu osmega razreda, smo zopet v organizaciji Svetičevega Daneta čez sredino rokometnega igrišča postavili prve koše. Ti so bili sicer iz starih šolskih tabel in starih loncev, vendar zagotavljam, leta 1970 se je »uradno« začela igrati v Dragatušu košarka. Neposreden povod je bilo majsko svetovno prvenstvo v Ljubljani, kjer je Jugoslavija pod vodstvom Iva Daneua osvojila zlato medaljo.

Mogoče bom kdaj napisal spomine in v njih se bo našlo mesta tudi za prva osnovnošolska spogledovanja, igro »Jurček«, zimskih smučarskih dogodivščin, posameznih učiteljic in manj učiteljev, recitacij, folkloro, za osnovnošolska in kasnejša prijateljstva itd.. itd..

Med uspešnimi učenci mi je najbolj ostala v spominu Melanija Frankovič iz razreda pred menoj, ki je bila odlična v matematiki. Hodila sva skupaj na tekmovanja, ona je zmagovala, jaz sem bil manj uspešen). Vendar, kot se že iz zgornjega lahko izbere, največja figura med osnovnošolci, je v meni ostal, sicer tudi kasneje moj dober prijatelj, »Grašičev Dane« iz Obrha, ki nas je žal že zapustil.

Kakšen je bil vaš uspeh, če se mogoče spomnite?

Ker še vedno hranim spričevalo ali izkaz, kot se je imenoval, lahko svoj spomin neposredno preverim in ugotovim, da sem bil v vseh razredih odličen, razen v petem in šestem. Poleg matematike, ki mi je šla odlično sem imel, sem imel zelo rad zgodovino in zemljepis (mogoče tudi zaradi učiteljice Merva Marjetke, ki smo jo fantje tako radi videli) ter seveda slovenščino. Rad in lepo sem namreč pisal (takrat sem sanjal, da bom novinar), na občinskem literarnem tekmovanju na temo »Bela krajina v NOB« sem osvojil tretje mesto.

Mi lahko poveste kaj o svoji službeni karieri? (kaj vas je navdušilo za to službeno pot, kdaj ste pričeli z delom itd.)

Policist sem postal bolj silom prilik, kot pa zaradi kakšnega osnovnošolskega navdušenja nad tem poklicem. Sam sem želel iti na gimnazijo in kot rečeno takrat sem se videl kot novinar, vendar ker sta bila za menoj še dva mlajša brata, plača staršev pa nizka, sem moral v najcenejšo varianto. Res je, da je bil policist že moj stric, ki mi je slikovito opisal šolo in policijsko delo, tako da sem na to pot v končni fazi tudi sam pristal. Srednja šola, med katero sem istočasno odslužil vojaški rok, pa je bila predvsem zaradi vojaške discipline in reda, huda izkušnja, ki je, če bi imel to možnost, ne bi več ponovil.

V šoli mi je šlo sicer odlično in sem jo končal kot najboljši učenec s povprečno oceno 4,88 (med 150 maturanti). Kot miličnik sem se zaposlil na policijski postaji Novo mesto, takoj

sem začel s študijem ob delu in leta 1976 naredil Višjo pravno šolo, štiri leta kasneje pa Pravno fakulteto. Leta 1985 sem postal najmlajši policijski načelnik v Sloveniji. Prevezel sem vodenje dolenskih kriminalistov, kariero pa sem zaključil kot namestnik direktorja kriminalistične policije za Slovenijo. Vodil sem operativo in kot tak bil neposredno odgovoren za vse največje kriminalistične akcije v tistem času v Sloveniji (trgovina z orožjem, mamila, najhujši umori itd). Leta 1994 po dogodku v Depali vasi sem postal drugi najmlajši upokojenec v Sloveniji. Danes imam zasebno detektivsko agencijo.

Še kdaj obiščete Dragatuš?

Velikokrat. Tu sta pokopana oba prezgodaj umrla starša, zraven tudi stara mama in tata, ki sem ga imel zelo rad. Na domu v Dragatušu z družino sedaj živi najmlajši brat Polde, sam pa imam vikend na Perudini, podedoval pa sem tudi zidanico na Tanči gori. Vinogradništvo mi je trenutno glavni hobi.

V nekih boljših časih sem redno finančno pomagal dragatuški folklori, pred leti pa tudi že vaši šoli. Upam, da bodo še časi in priložnosti za kaj podobnega.

Kakšen življenjski napotek bi dali osnovnošolci oz. osnovnošolki?

Draga znanka, znanec. Predvsem se zavedaj, da se čas nikoli ne vrne nazaj, zato vsak trenutek čim lepše izkoristi. Uživaj ta rosna leta in si istočasno naberi vse tisto potrebno, da boš lahko jutri ustvaril nekaj novega, nekaj dodatnega, nekaj boljšega...

Se spomnite še koga, ki bi sedja utegnil biti uspešen (imeti svoje podjetje, izstopati na različnih področjih, biti uspešni v službeni karieri ipd.).

Kar nekaj sošolcev je bilo ali so še uspešni, vendar ne spomnim se, da bi kdo pretirano izskočil (vaš ravnatelj Dražumerič Stane, Mušič Vlado, Migalič Maks, Štajdohar Rajko; letnik pred mano pokojni Panjan Leopold, Svetič Milka...). Sam bi po uspešnosti izpostavil enega najboljših slovenskih harmonikarjev Matkovič Vlada iz Dragatuša, katerega igranje harmonike in pesmi, ki jih je napisal cenijo in spoštujejo ne samo ljubitelji narodno zabavne glasbe.

Intervju s Stanislavom Dražumeričem

Stanislava smo intervjuvale, ker je v mladih letih obiskoval našo šolo, sedaj nekaj let kasneje pa jo tudi vodi, kot ravnatelj. V šoli je bil večinoma odličen in je mnenja, da so jih vsi učitelji dobro pripravili na nadaljnje poti v življenju. Poleg ravnateljstva in poučevanja kemije na predmetni stopnji se aktivno ukvarja tudi s športom.

Naš ravnatelj, g. Stanislav Dražumerič je šolanje v OŠ končal leta 1970/71. Do 6. r. je bil po uspehu odličnjak, v 7. in 8. r. pa je dobil tudi kakšno štirico. Učitelji so mu bili zanimivi, velikokrat so se tudi menjavali oz. nadomeščali. Iz svojih osnovnošolskih dni se najbolj spominja učitelja Mirka Miheliča in Fanike Toman. Po njegovem mnenju so jih vsi učitelji dobro pripravili na nadaljnje šolanje, kar se tiče jezikov pa so imeli malo težav, ravno zaradi veliko zamenjanih učiteljev. Pouk je takrat potekal v dveh izmenah (dopoldne so pouk imeli od 5. – 8. r., popoldne pa od 1. – 4. r. Ko je obiskoval 1. r. so se med zimskimi počitnicami preselili v današnjo šolo, drugače pa je do takrat pouk potekal po drugih hišah v Dragatušu.

Ko sva ga s Kajo vprašali, kateri izleti so se mu najbolj vtisnili v spomin, je odgovoril: "Vedno ko so bili kakšni izleti sem bil bolan ali pa je bilo kaj drugega." Zelo zanimiva mu je bila telovadba, ki je bila na mestu, kjer danes stoji vrtec. Zunaj so telovadili na kamnitem igrišču, nekajkrat pa je telovadba potekala tudi v kulturnem domu. Z sošolci so se dobro razumeli, bili so povezani in srečevali so se tako v šoli kot tudi izven šole. Kar se je zgodilo enemu, se je zgodilo vsem.

Danes je ravnatelj na OŠ Dragatuš, je tudi učitelj na predmetni stopnji in poučuje kemijo. Poleg službe pa se veliko ukvarja tudi s športom in sicer s tenisom, košarko, rolanjem, ping-pongom. Poleg tega tudi teče, zelo rad pa ima tudi glasbo. Znanje iz OŠ mu še danes zelo pomaga, saj je to nekakšna osnova za naprej. Poudaril je tudi, da so delovne navade pri učencih zelo pomembne. Slik iz osnovnošolskih dni ima le še malo, tudi šolskih predmetov in zvezkov več nima veliko, saj jih je že odvrigel. S Kajo sva ga intervjuvali ravno zato, saj je bil uspešen tako v OŠ, kot tudi sedaj. Tudi vodenje naše šole mu gre odlično od rok.

Uspešnejše osebe, ki nama jih je predlagal so: Darko Flek, Perko Jože, Stane Bahor, Vlado Matkovič, Tine Ivanič in Zvone Žepič.

Intervju z Zvonetom Žepičem

Zvoneta smo intervjuvale, ker je bil tudi on v šoli zelo uspešen in še vedno je, saj že nekaj časa vodi podjetje v Celju. Pred tem je vodil tudi druga podjetja. Izhodišče za današnji poklic je bilo ravno strojništvo.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ?

Osnovno šolo v Dragatušu sem obiskoval med leti 1963–1971.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

Spadal sem med tako imenovane odličnjake: skratka, v osnovnošolskih letih sem razrede »izdeloval« z odličnim uspehom.

Kakšni so bili učitelji?

V času mojega šolanja so imeli učitelji velik ugled, predvsem pa, razen redkih izjem, tudi veliko avtoriteto. Razumeli smo se.

Kako je potekal pouk?

Predvsem se nismo selili iz razreda v razred, ker je ves pouk vseskozi potekal v isti učilnici. Tako je vsak razred imel čisto svojo učilnico. Vnaprej smo tudi vedeli, v katero učilnico se bomo preselili v naslednjem šolskem letu, torej v višjem razredu.

Kako je potekala telovadba?

Takrat šola še ni imela zgrajene svoje telovadnice. Tako smo v zimskem času telovadili v dvorani Zadrúžnega doma, včasih pa tudi kar v razredu. Orodne telovadbe nismo poznali. Smo pa zelo uživali v igrah z žogo, ki smo jo imeli večinoma na razpolago.

Ko smo v mojem sedmem razredu dobili asfaltno igrišče pred šolo (to obstaja še danes), je bilo to za nas v tistih časih in razmerah nekaj posebnega. Strašno smo bili zadovoljni in ponosni.

Pa še to: pri urah telovadbe in tudi tehničnega pouka smo včasih zlagali drva za kurjavo! V začetku mojega šolanja so bile v učilnicah velike zelene peči na drva, pa tudi kasneje je centralna kurjava »delala« na drva.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi, ...)?

Seveda smo imeli športne in tudi druge dneve, na primer proslave ob vseh praznikih. Lepo je bilo tudi pred novim letom, saj smo v tistih časih imeli običaj okraševanja svojih razredov. Pa novoletni ples smo imeli. In nagradne izlete ob koncu pouka. Spominjam se, da smo nekoč šli v Lešče na Hrvaškem, kjer smo se ves dan kopali v bazenu. To je bilo v mojem osnovnošolskem času nekaj posebnega.

Udeleževali smo se, seveda se tudi pred tem pripravljali, različnih športnih tekmovanj in tekmovanj v znanju.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Ko sem obiskoval peti razred osnovne šole, smo na šoli pripravili celovečerni folklorni program, Bela krajina v pesmi in plesu, s katerim smo nastopali tudi pred slavisti iz mnogih tujih držav. Imeli so srečanje v Sloveniji in so prav zaradi te naše predstavitve prišli tudi v Dragatuš. Zelo so pohvalili vsebino in izvedbo. Moram še dodati, da je pri izvedbi sodelovalo zelo veliko učencev šole, saj je bil v program vključen obsežen šolski pevski zbor, folklorna skupina, recitatorji in še kdo!

Torej, veliko se je dogajalo in bili smo polno zasedeni, pa tudi zelo zavzeti.

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

Po osnovni šoli sem v Ljubljani šolanje nadaljeval na Srednji strojno tehnični šoli. Po tej pa še na Fakulteti za strojništvo. S tem sem pridobil univerzitetno izobrazbo diplomiranega inženirja strojništva.

S čim se sedaj ukvarjate?

Sedaj pa že nekaj časa vodim gospodarsko družbo, podjetje, v Celju. Pred tem pa tudi druge. Torej je bilo strojništvo le neko izhodišče, ki me je popeljalo na mojo poklicno pot.

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Osnovna šola ti da znanje, osnove, na katerih gradiš svoje nadaljnje izobraževanje. Če premislim, je ob družinski vzgoji, ravno osnovna šola in ta osnovnošolski čas najpomembnejše obdobje, v katerem pridobiš osnovne vrednote, ki te spremljajo v nadaljnjem življenju.

Intervju z Damjano Vraničar

Tudi Damjana je nekoč obiskovala našo šolo in še danes se spominja, kako je šolanje nekoč potekalo. Damjana se je po končani šoli vpisala na vzgojiteljsko, nato pa še na višjo pedagoško za razredni pouk.

V katerih letih ste se šolali (OŠ)?

Do 1974/75.

Kaj vam je najbolj ostalo v spominu na OŠ?

Učiteljica Toman, da smo hodili peš do športne dvorane, izsilili smo valetu (sami smo si jo organizirali), učitelji so bili strogi in realni.

Katere izlete ste še imeli?

Na Mirno goro, Gorjance in v Ljubljano (prvič smo šli v opero).

Kakšen učni uspeh ste imeli v OŠ?

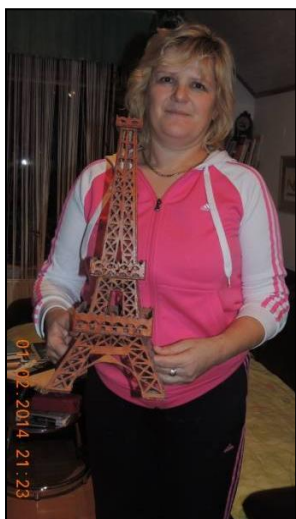
Povprečen – dober, prav dober.

Kakšni so bili učitelji?

Strogi in realni.

Kako je potekal pouk?

Bili smo v eni učilnici (vsak razred je dobil svojo učilnico), tehniko smo imeli v stavbi pred šolo

Damjana Vraničar z izdelkom iz osnovne šole

Kakšna tekmovanja so bila takrat?

Tekmovanje Kaj veš o prometu, športna tekmovanja, imeli smo tudi zletne vaje, bralno značko, Cankarjevo tekmovanje.

Kam ste šli naprej po končanem OŠ?

V vzgojiteljsko šolo ter nato na višjo pedagoško za razredni pouk.

Ali vam znanje iz OŠ še sedaj pomaga?

V OŠ si postaviš temelje.

Koliko časa je trajal pouk?

5 ur.

Kateri krožki so bili?

Folklor, tehniški krožek, gimnastika.

Intervju z Dušanom Šuštarjem

Dušana smo intervjuvale, ker je našo šolo obiskoval že v svojih najstniških letih in še danes. Na naši šoli poučuje tudi igranje na nekatere inštrumente in tako se lahko naši učenci odlično predstavljajo na raznih šolskih prireditvah.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ?

Začel sem v letu 1967/68, končal pa 1975/76.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

Vsa leta sem bil odličen.

Kakšni so bili učitelji?

Vsi so bili v redu, z njimi sem bil zadovoljen, sicer sem se pa z njimi dobro razumel, za ostale pa odvisno, kako pridni so bili. Učitelji so imeli večjo avtoriteto kot dandanes, imeli so več svobode pri vzgoji. Se pa spomnim Šuštarič Zofije, Rožič; Badjuk Slavice ... Skratka, spomnim se vseh.

Kako je potekal pouk?

Kar v redu, na začetku je učiteljica prišla v razred, zapisala vse potrebno v dnevnik, na primer odsotne, pregledala naloge ... Smo pa imeli pouk dopoldan, eno leto smo imeli tudi dva razreda.

Kako je potekala telovadba?

Večinoma zunaj, takrat še nismo imeli telovadnice. Spomnim se tudi, ko smo dobili koše, saj jih na začetku še nismo imeli. Fantje smo večinoma igrali nogomet. Smo pa med zimo telovadili v kulturnem domu.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi ...)?

Športne večinoma (kros, športne igre, skoki v daljino, niso pa imeli daljših izletov), kulturni dnevi so bili predvsem proslave ob praznikih, spomnim se tudi Dedka Mraza in Miklavža, še posebej pa dan samoupravljanja – takrat smo učenci 8. razreda prevzeli vlogo učiteljev, prav tako tudi ravnatelja in kuharic. Jaz sem bil kuhar.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Vse je bilo super, še najbolj se pa spomnim naše generacije, saj smo vsi bili zelo dobri športniki, smo tekmovali na prvenstvu v Novem mestu, proti novomeškim rokometasem, tudi v Grosuplju so tekmovali.

Kako ste se pa razumeli s svojo generacijo?

Razumeli smo se odlično, še zdaj se dobivamo in pogovarjamo.

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

Najprej sem šel v gimnazijo, naprej pa na fakulteta za strojništvo, katere sicer nisem dokončal. Sem se pa dodatno izšolal predvsem na glasbenem področju in poučeval na glasbeni šoli, izšolan sem pa tudi kot poslovođa.

S čim se sedaj ukvarjate?

Predvsem z glasbo (poučevanjem).

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Osnovna šola ti da osnovo za naprej, za nadaljnje šolanje in za življenje.

Kaj menite, kako je zgodovina okrog nas vplivala na šolo?

Absolutno zelo. Si pa zgodovino piše vladajoči razred in si jo prilagaja svojim potrebam in idealom.

Intervju z Vero Vardjan

Vero smo intervjuvale iz razloga, saj je ena redkih, ki se je ukvarjala z obrtjo. V šoli ji je šlo dobro. Ukvarjala se je predvsem z lončarstvom in oblikovanjem gline.

V katerih letih ste obiskovali osnovno šolo?

Do 1975.

Kaj vam je najbolj ostalo v spominu na OŠ?

Telovadba – imela nas je Jaketičeva, s katero smo igrali rokomet. Znala nas je dobro pripraviti na določene naloge.

Fotokrožek – bili smo v popolni temi, kjer nas je bilo malo strah.

Izlet na Veliki Planini, kjer smo prvič bili sami brez staršev 2 dni.

Katere izlete ste še imeli?

V prvem razredu smo šli v Črnomelj, v drugem pa v Vinico. Zdi se mi prav, da najprej spoznamo svoje domače okolje in Slovenijo, šele kasneje pa si ogledamo tujino. Saj če v OŠ ne spoznaš svoje okolice, potem je nikoli ne boš.

Kakšen učni uspeh ste imeli v OŠ?

Dober.

Kakšni so bili učitelji?

Nekateri so bili dobri oz. priljubljeni med učenci, drugi npr. za matematiko in nemščino pa ne.

Kako je potekal pouk?

Prav nič posebnega. Učitelji so bili bolj strogi kot danes, ni bilo veliko osebnih stikov z učitelji. Vse, učitelje in župnika, smo morali bolj spoštovati.

Telovadnice niso imeli. Pozimi smo telovadili v kulturnem domu, poleti pa na šolskem igrišču. Jeseni smo morali za telovadbo pospravljati drva.

Kakšna tekmovanja so bila takrat?

Telovadba – medkrajevna tekmovanja.

Intervju z Janezom Štajdoharjem

Janeza smo intervjuvale saj je bil v povprečju dober učenec. Šolanje je nadaljeval na Srednji gostinski šoli v Novem mestu. Kasneje je odšel v vojsko. Ko je prišel domov, pa je začel samostojno podjetniško pot. Danes še vedno dela kot gostinec v lastnem podjetju.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali osnovno šolo?

Šolanje sem začel s šolskim letom 1968/69 in zaključil s 1975/76.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

V povprečju sem imel dober uspeh.

Kakšni so bili učitelji?

Režim šolstva in samih učiteljev je bil mogoče bolj strog kot danes. Njihovo strokovna usposobljenost pa je bila na takšnem nivoju, da so nas veliko naučili in smo lahko uspešno nadaljevali šolanje.

Kako je potekal pouk?

V prvem in tretjem razredu smo obiskovali pouk v popoldanskem času, zaradi pomanjkanja učilnic, ostale razrede pa smo imeli v dopoldanskem času. Razlika je bila tudi v tem, da pouk na predmetni stopnji in potekal za vsak predmet v svoji učilnici, vendar kot še danes na razredni stopnji, ves pouk v eni učilnici.

Kako je potekala telovadba?

Telovadba je praviloma potekala v poletnem času na šolskem igrišču, v zimskem času pa večinoma v prostorih današnjega Kulturnega doma, saj šolske telovadnice takrat še ni bilo. Včasih pa je telovadba potekala kar v učilnici, kjer smo igrali šah ali kakšno podobno mirno dejavnost.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve?

Vsako leto smo imeli športne dneve. Ob državnih praznikih smo učenci sodelovali pri raznih proslavah. Sam sem največkrat sodeloval pri folklornih plesih, saj sem bil več let član folklorne skupine.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Bilo je več zanimivih dogodkov, mogoče bi izpostavil samoupravni dan. Tisti dan smo vsa delovna mesta v šoli prevzeli učenci osmega razreda. Sam sem bil učitelj 8. razreda. Pouk je potekal normalno po programu, vendar brez ocenjevanja. Moram pa reči, da so učenci iz

nižjih razredov, ki smo jih učili, pridno sodelovali in sledili pouku, kot bi jih učili njihovi učitelji. Zame je bila to izkušnja, ki se mi je najbolj pozitivno vtisnila v spomin.

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot (od OŠ do današnje kariere)?

Šolanje sem nadaljeval na Srednji gostinski šoli v Novem mestu. Po uspešnem končanem šolanju sem odšel na služenje vojaškega roka. Ko sem prišel domov pa sem kmalu začel samostojno podjetniško pot.

S čim se sedaj ukvarjate?

Še vedno delam kot gostinec v lastnem podjetju, katerega sem ustanovil pred 30. leti.

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Težko bi po tolikih letih ocenil kaj mi je konkretno pomagalo, vsekakor pa je pridobljeno osnovnošolsko znanje temelj za nadaljnjo uspešno življenjsko pot.

Intervju s Stanislavom Maleričem

Stanislava smo intervjuvale, ker je tudi on zelo uspešen, saj ima samostojno podjetje, kjer se ukvarjajo s kovinarstvom, tiskarnicami, filtri, polnilniki, ipd. razvijajo nove programe in tako se njihovo podjetje še bolj razvija.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali osnovno šolo?

Okrog 1969 sem začel, še prej pa mala šola, končal pa 1977.

Kakšen učni uspeh ste imeli v šoli?

Različen. Od dobrega do odličnega, odvisno od katerega razreda.

Kakšni so bili učitelji v takratnem času, ko ste se šolali? Kateri so bili?

Prijazni, ampak strogi. Različni, ampak nekateri so bili kar zelo strogi. Npr. bivša ravnateljica Tomanova je bila žena avtoritet, pa tudi Finkova, ki je dovolj avtoritetna, pa tudi nekaj drugih je bilo.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

V osnovni šoli? Ja, osnovna šola ostane zmeraj v spominu, vsaj koliko toliko. Absolutno sošolci ostanejo v spominu. Pa tudi učitelji, ki so bili bolj avtoritativni so nam dali boljšo podlago za vnaprej, na primer s slovenščino ni bilo težav, kar se tiče matematike, ki jo je ravnateljica učila tudi ni bilo problemov. V tistih časih smo imeli kar nekaj izletov, so pa bili končni izleti bolj v pričakovanjih, saj je takrat marsikdo od nas bil prvič na morju, prek šole, ni prej.

Tudi so potekala različna tekmovanja, od matematičnih, z kolesom, medobčinska, pa takrat tudi je bila vesela šola aktualna. Na teh tekmovanjih sem bil tudi jaz. So bila tudi razna športna, čeprav se teh nisem toliko udeleževal. S športom sem se že ukvarjal, ampak nisem bil toliko uspešen, bolj sem šel na tiste za znanje. Sicer je pa bilo druženja. Bili so razni krožki, npr. fotografski, ko smo sami delali slike. Ne vem če je to še, ampak takrat je bilo zanimivo. Sicer pa je bilo druženja, tudi tiste pol leta male šole, da so se malo spoznali pred šolo.

Bi lahko povedali malce več o izletih?

Po navadi je bil zaključni izlet ob koncu razreda največji. Spomnim se, da smo v prvem razredu šli na Vinico, v drugem razredu Črnomelj, tretji razred pa Stari trg, potem pa se je začelo malce dlje potovati, tudi do Ljubljane, na kakšno opero. Pa tudi z bralno značko smo šli. Sicer pa športni dnevi so takšni kot danes, smo šli na kostanjev piknik na Zapudje, tudi smučat, sicer ne na Gače, v okolici Obrha, ampak je vseeno bilo lepo.

Kako Vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Seveda mi pomaga, saj ti da osnovo za življenje, npr. matematiko in slovenščino vsakodnevno uporabljam. Pa tudi tuje jezike, učil sem se srbo-hrvaščine, tako da se sedaj lažje sporazumevam z »južnimi brati« (z tem je mišljeno na Hrvate, Srbe in podobno), uporabljam tudi nemščino. Se pa spomnim, da mi je matematiko v osnovni šoli šla dobro, saj sem celo novo formulo izumil!

S čim se sedaj ukvarjate?

Deset let sem delal v rudniku, od leta 1992 pa imam samostojno podjetje, kjer se ukvarjamo s kovinarstvom, tiskarnicami, filtri, polnilniki, varilnimi posodami, razvijamo pa tudi vzporedno nove artikle, smo kar razširili naš program.

Kako je potekal pouk?

Do četrtega razreda smo imeli eno učiteljico - razredni pouk, od petega naprej pa smo se selili po razredih in smo imeli za različne predmete različne učiteljice. Zdi se mi, da se je pouk pričel ob sedmih ali pozneje, pa nekje do enih, nekaj takega – različno od natrpanosti urnika. Sicer pa, tako kot sem rekel, različne učiteljice, različne avtoritete – morda smo pri nemščini malce bolj »šepali«, sej je bil manj avtoritativen učitelj in smo se manj potrudili, se pa tujih jezikov ni učilo toliko pogovorno, le šolski jezik.

Moram reči, koliko več sem odnesel od matematiko, toliko manj sem od nemščine.

Kako je potekala telovadba?

Ja, potekala je v glavnem na šolskem igrišču, telovadnice nismo imeli, hodili smo v dvorano (mišljeno je na dvorano kulturnega doma v bližini), tam je bilo nekaj orodij, koza in podobno – smo se tam »iznoreli«. Sicer pa nismo imeli pogojev za košarko, da bi igrali v dvorani, kar se je odvijalo, se je odvijalo na igrišču. Se pa igrišče ni spremenilo.

Poznate še koga iz vaše generacije, ki je uspešen ali je izstopal po uspehu?

Moram reči, da uspeh ni toliko vplival na današnjo uspešnost. Jaz sicer nisem bil med najboljšimi, sem pa hodil po tekmovanjih. Nekaj je bilo, ni pa bil naš razred najbolj priden po učenju. Smo bili tudi manjši razred, glede na druge, je bilo več fantov. So pa takrat tudi večkrat zaostajali učenci.

No, uspešen je npr. Marentič Stane, uspešen podjetnik, tudi zdaj, žal, pokojni Marjan Babič.

Intervju z Ireno Lakner

Irena se rada spominja naše šole, danes je zaposlena v podjetju ESOL-u, kot računovodkinja in znanje iz osnovne šole ji pri delu zelo pomaga. Podjetje, ki ima sedež v Črnomlju je na nek način invalidsko podjetje, saj je med delavci 40% invalidov.

V katerih letih ste obiskovali osnovno šolo? Kakšni so spomini na osnovno šolo?

Osnovno šolo sem obiskovala v letih 1970-1978.

Na osnovno šolo imam lepe spomine. V razredu nas je bilo okrog 20 in med seboj smo bili povezani. Dobro smo se razumeli tudi z učitelji.

Kateri dogodek se vam je mogoče najboljše vtisnil v spomin ali kateri uspešni učenec vam je ostal v spominu? Kakšna je bila zunanost in notranost šole?

Skozi osem letno obdobje je bilo veliko lepih dogodkov v šoli, pa tudi na poti v šolo in iz nje. Kot pri vseh generacijah, je bilo tudi v naši nekaj učencev, ki so z uspehom izstopali, a so našli voljo in čas, da so pomagali tistim, katerim je šola delala več preglavic.

Lahko rečem, da smo imeli lepo šolo. Učilnice so bile prostorne, z veliko naravne svetlobe. Ob šoli je bilo športno igrišče. Telovadnica se je nahajala v drugi stavbi in je bila v slabem stanju, zato smo se vanjo zatekali le ob slabem vremenu

Mi lahko poveste kaj o svoji službeni karieri? (kaj vas je navdušilo za to službeno pot, kdaj ste pričeli z delom itd.)

Po osnovni šoli sem nadaljevala šolanje na Srednji ekonomski šoli v Črnomlju. K tej odločitvi je prispevala moja ljubezen do matematike in šola v domačem okolju. Po srednji šoli sem se zaposlila in nadaljevala študij ob delu na Višji ekonomski šoli Maribor in nato na Visoki poslovni šoli Ekonomske fakultete Ljubljana.

Delala sem ves čas v računovodstvu, 19 let pa delam kot računovodkinja v podjetju Esol.

Mi lahko poveste o nekaj besed o ESOLU?

ESOL d.o.o. je lesnopredelovalno podjetje s sedežem v Črnomlju. Ustanovljeno je bilo pred devetnajstimi leti. Trenutno zaposluje okrog 145 ljudi. Ima status invalidskega podjetja. Med delavci je 40% invalidov.

Proizvodi podjetja so: masivne lepljene plošče za pohištvo, leseni elementi za kamp prikolice, briketi za kurjavo, že drugo leto uspešno teče soproizvodnja elektrike in toplote iz biomase.

Še kdaj obiščete Dragatuš?

Dragatuš zelo pogosto obiščem, saj me nanj veže veliko stvari. Tudi z nekaterimi sošolci ohranjamo redne stike. Na srečanjih obujamo spomine na osnovnošolska leta

Kakšen življenjski napotek bi dali osnovnošolci oz. osnovnošolki?

Verjetno nič kaj novega oz. nič, kar vam nebi povedali že učitelji in vaši starši: odnesti čim več znanja, saj je osnovna šola temelj za nadaljnje izobraževanje. Pri izbiri poklica pa poslušat svoje srce, saj ni toliko pomembno, kakšen poklic imaš (sama ne ločujem poklice med manj in več vredne), pomembno je, da ga opravljaš s srcem in pošteno.

Intervju z Igorjem Simoničem

Igor je bil odličen učenec in z veseljem se spominja svojih osnovnošolskih dni. Do konca rednega študija ostaja zaposlen na različnih mestih v Krki, v tovarni zdravil v Novem mestu. V prostem času poskuša pomagati pri učenju in študiju, in sicer predava na eni od novomeških fakultet.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ?

Začel sem s takratno malo šolo v šol. letu 1970/71, zares pa s prvim razredom v šol. letu 1971/72 in zaključil z osmim razredom v šol. letu 1978/79.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

V začetku sem imel prav dober uspeh, ker mi v šoli ni bilo nič kaj prijetno, raje se bi igral, saj sem bil najmlajši v razredu. Pozneje pa sem odkril nove, zanimive stvari in mi je zadeva (šola) postajala vse bolj všeč. V četrtem in potem od šestega razreda dalje sem bil odličen, čeprav sem bil zares dober le pri nekaterih predmetih, kot so biologija, kemija, zgodovina in zemljepis.

Kakšni so bili učitelji?

Z veseljem se spomnim velike večine, ker si začutil, da učijo z veseljem, še posebno, če si pokazal zanimanje za njihov predmet. Ni jim bilo odveč vzeti si čas za kakšne dodatne dejavnosti ali krožke niti ob svojem prostem času. Mislim, da so si tudi zelo želeli in se trudili, da bi se šola, prav zaradi majhnosti, uspešno dokazovala na vseh področjih. V posebno dobrem spominu imam učiteljico Jožefo Škala, ki me je navdušila nad kemijo in izdelavo fotografij, učiteljico Tatjano Jakofčič, ki me je navdušila nad biologijo in takratno učiteljico matematike in hkrati ravnateljico Faniko Toman, ki me je vpeljala v matematiko.

Kako je potekal pouk?

V prvem in tretjem razredu smo morali imeti pouk tudi popoldne, ker ni bilo dovolj učilnic, da bi lahko imeli vsi oddelki pouk le dopoldne. Od prvega do četrtega razreda smo bili stalno le v eni učilnici, v poznejših razredih pa je bil pouk na kabinetni način. Naša generacija je bila do takrat najmanjša, saj nas je bilo le 17, zato smo imeli dovolj prostora. Pred nami je bilo učencev običajno precej več, pa tudi za nami so bile generacije večje.

Jedilnice takrat nismo imeli, zato so reditelji v glavnem odmoru pripeljali ali prinesli malico v učilnico. Učenci smo si po mizah pogrnili prte, ki smo jih prinesli od doma in pomalicali na prtih.

Kako je potekala telovadba?

Telovadba ni bila moj najljubši predmet, ker nisem bil nikoli najbolj spreten, kljub temu pa mi ni bilo težko. Od prvega do tretjega ali četrtega razreda, ne spomnim se več dobro, so nas pri telovadbi vodile kar razredne učiteljice. Telovadnice nismo imeli, zato smo bili veliko zunaj, na asfaltnem igrišču in se igrali različne igre kot: kdo se boji črnega moža, med dvema ognjema in podobne.

Ko pa je bilo slabo vreme, smo telovadili na hodniku ali kar v učilnici. Tudi v učilnici smo imeli seveda najraje igre kot kako je trden most. V višjih razredih nas je učila telovadbe tovarišica, kot smo takrat rekli učiteljicam, Ivanka Jaketič. Jaketičeva je bila športnica po duši in nam, kljub temu, da ni bilo telovadnice, omogočila spoznati marsikateri šport.

Spet smo bili veliko zunaj, na svežem zraku in tudi v mrazu, kljub temu nam to ni bilo težko. Igrali smo veliko rokomet, včasih tudi košarko ali nogomet. V slabem vremenu pa smo se učili različnih plesov, kar v razredu, ali pa se učili gimnastike v kulturnem domu, kjer smo imeli nekaj gimnastičnih orodij.

Nekoč, tega ne bom pozabil, bilo je po močnem deževju, je Podturenščica močno narasla in preplavila loge pod šolo. Potem je nenadoma pritisnil močan mraz, bilo je tudi podnevi močno pod -10 °C, in ta zastala voda je zamrznila. Takrat se je Jaketičeva spomnila, da bi nas peljala drsat. Bilo je res enkratno, ampak tako je bilo žal samo enkrat. Danes, ko so staro strugo Podturenščice uničili, to ni več mogoče.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi, ...)?

Športni dnevi so bili obvezni. V jeseni smo šli na kakšen pohod, ki smo ga zaključili s peko kostanja. Pozimi smo v glavnem sankali ali pa tudi smučali na kakšnem od bližnjih bregov. Eden od športnih dni je bil običajno namenjen kakšnim igram ali šolskim športnim tekmovanjem, v glavnem rokometu ali atletiki.

Tudi kulturni dnevi so bili obvezni. V glavnem smo imeli proslave v kulturnem domu ob praznikih, ki so se takrat proslavljali, kot je novo leto in dedek Mraz, dan žena (8. marec), dan republike (29. november) in dan mladosti (25. maj). Tu pa tam sem nastopil tudi sam, žal ne posebno uspešno, ker imam prešibek glas. Zelo dobro pa se spomnim, da nas je nekoč, ob neki kulturni izmenjavi, obiskal nek ruski godalni ansambel, mislim, da je bil kvartet. Koncert smo imel kar na šolskem hodniku, jaz pa sem imel srečo, da sem sedel v prvi vrsti, prav poleg violinistke, ki je menda igrala kar na Stradivarijevo violino. Igrali so res odlično in so me čisto prevzeli. To je bil zame najboljši kulturni dogodek v osnovni šoli.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

O dveh posebnih dogodkih sem že govoril. Dober spomin imam predvsem na takraten splošen odnos vseh ljudi do prostovoljnega dela. Ne samo učiteljem, tudi komurkoli takrat ni

bilo težko narediti marsikaj ne da bi takoj pričakoval plačilo. Z veseljem se spomnim prijetnih taborniških druženj, ki sem jih nadaljeval na šoli tudi pozneje, ko sem bil že srednješolec, pa mnogih ur v temnici, ko sem izdeloval fotografije in še marsičesa.

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

Po končani osnovni šoli sem nadaljeval šolanje na gimnaziji v Črnomlju. Sledila je vojaščina in študij na fakulteti, sedanji Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo v Ljubljani, kjer sem zaključil študij kemije leta 1989 kot diplomirani inženir kemije. Po zaključenem študiju sem kolebal med zaposlitvijo v tovarni zdravil Krka v Novem mestu, do katere sem imel obveznosti kot štipendist, in nadaljevanjem s podiplomskim študijem kemije, na katerega sta me povabila kar dva profesorja. Odločil sem se za zaposlitev. Na podiplomski študij sem se vpisal pozneje ob delu in ga zaključil leta 2000 z doktoratom iz kemijskih znanosti.

Zdaj pa se še vedno stalno izobražujem na mnogih strokovnih področjih od toksikologije (znanosti o strupih) in nevarnih snoveh in poznavanja postopkov v zvezi z zakonodajo o kemikalijah do obnavljanja znanja jezikov.

S čim se sedaj ukvarjate?

Vse od konca rednega študija ostajam zaposlen na različnih mestih v Krki, tovarni zdravil v Novem mestu, v glavnem kot strokovnjak, ki vodi razvoj postopkov za izdelavo farmacevtskih učinkovin, torej glavnih sestavin zdravil zaradi katerih ima zdravilo sploh učinek in jih Krka vgrajuje v svoja zdravila. Med svojim delom sem nekoč tudi veliko potoval po Kitajski in Indiji, v zadnjem času pa se usmerjam na druga področja.

Trenutno predvsem zastopam podjetje KRKA, tovarno zdravil, d. d., Novo mesto, kot se tovarna zdravil formalno imenuje, pri državnih in evropskih organih za področje kemikalij in izvajam različne prijave, kot jih zahtevajo vse strožja zakonodaja, zato zdaj potujem veliko manj, predvsem le še po Evropi. Z znanjem in izkušnjami, ki jih imam, pa sodelujem v skupini, ki skrbi za stalno izboljševanje zaščite zaposlenih in okolja, ob tem, da v Krki izdelujemo zdravila, ki imajo močan učinek, sem pa tudi direktor majhne Krkine hčerinske družbe, ki deluje na tem področju. V prostem času poskušam pomagati pri učenju in študiju tudi mojim trem sinovom in študentom, ki jim predavam na eni od novomeških fakultet. Žal za hobije, kot so botanika, potapljanje in potovanja, vse prevečkrat zmanjka časa.

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Znanje iz osnovne šole je temelj, na katerem gradiš svoje znanje pri nadaljnjem študiju. Kot pri vsaki zgradbi, je tudi pri znanju trden temelj najbolj pomemben del stavbe – izobrazbe in strokovnega znanja. Le nekaj je pomembnejše: vztrajnost in volja do odkrivanja

skritega, ki pa ti jo lahko dajo s svojim zgledom in navdušenjem starši in dober učitelj že v osnovni šoli.

Intervju z Marico Štajdohar

Marici je šlo v šoli dobro in intervjuvale smo jo ravno zaradi ljubezni do narave, saj se nam zdi pomembno, da pazimo na okolje in ga ohranjamo lepega. Ker se ji zdi okolje zelo pomembno je tudi postala zavzeta okoljevarstvenica.

V katerih letih ste obiskovali osnovno šolo?

Od let 1971 do 1980.

Kakšni so spomini na osnovno šolo?

V šolo sem hodila rada, ker mi je bilo zanimivo – spoznala sem mnogo novih stvari in zelo veliko sem brala.

Kateri dogodek se vam je mogoče najbolje vtisnil v spomin ali kateri uspešni učenec vam je ostal v spominu?

Najlepši spomin imam na tri dogodke:

- na narisane konjička, ki smo ga barvali v mali šoli – bilo je očarljivo lepo,
- na mikroskop s katerim smo opazovali celice čebule – zame je bil to pravi čudež, saj sem videla nekaj za kar nisem vedela, da obstaja
- na uro biologije, kjer nam je prof. Tatjana Jakofčič spekla kokice – prinesla je posodo, olje in kuhaličnik. Potem je glasno pokalo in, ko je posodo odkrila, je bila zvrhano polna pokovke. Spominjam se kako lepo so dišale in kako zelo dobre so bile. Prvič sem jih videla in jedla.

Kakšna je bila zunanost in notranost šole?

Spominjam se urejenosti šole - zunaj in znotraj, zloščeni tal, številnih rož na okenskih policah hodnikov, vonja in svetlobe prostorov ter ograje na stopnišču- po kateri so se pogumni sošolci in sošolke »peljali po tazadnji«, jaz pa si tega nikoli nisem upala narediti.

Kakšen je bil vaš uspeh, če se mogoče spomnite?

Ocene so bile, kar v redu, takrat so mi bile zagotovo pomembne, pozneje v življenju pa postanejo pomembne čisto druge stvari.

Mi lahko poveste kaj o svoji službeni karieri? (kaj vas je navdušilo za to službeno pot, kdaj ste pričeli z delom itd.)

Službena kariera je beseda, ki asociira na neko pomembno funkcijo, v resnici pa gre v Življenju posameznika za njegovo/našo pot, za pot samospoznavanja in samorazvoja. Ta pot je v mojem primeru povezana:

- s študijem prava, ki mi je bil zelo zanimiv in za katerega sem se odločila v zadnjem letniku gimnazije
- s prvo službo, kjer sem se srečala z uporabo naučenega v praksi, izkusila vodenje delovnega tima, se soočila z dejstvom, da vlada izda predpis, ki ni v skladu z ustavo (takrat je bilo to zame zelo veliko presenečenje, ker sem bila prepričana, da vlada ne krši predpisov), se soočila s tem kako na delovno vzdušje zelo slabo vplivajo ekonomske težave v podjetju; eno leto sem opravljala tudi prakso na sodišču, popoldan delala še v službi in opravila pravosodni izpit – ja, je bilo kar naporno in zahtevno
- z drugo službo, kjer sem se strokovno zelo razvila, se srečala s povsem novimi strokovnimi zadevami, izkusila kako je, ko svojo energijo lahko posvetiš izključno delu, ne pa razmišljanju ali ti bo podjetje uspelo izplačati plačo ali ne
- s tretjo službo, ki je bila zelo zahtevna, povezana z mnogimi odgovornostmi, zlasti za velika denarna sredstva, pravilnost strokovnega dela in časovno doslednost- ko napake preprosto ne smeš narediti! Skratka veliko dela in veliko odgovornosti, a spomin na to izjemno plodno obdobje je zelo lep.
- s časom, ko sem stopila na pot samostojne podjetnice, na kateri vztrajam še danes. To je bila zelo velika sprememba v mojem poklicnem življenju, kjer sem najprej občutila kako je »ne biti« del nekega sistema. To je zanimiva situacija, ki jo lahko občutiš in razumeš šele, ko jo izkusiš. V tem obdobju sem spoznala tudi to, kako je, ko ti zakonodaja reže in odreže kruh; kako so različne stvari v družbi vse bolj specializirane in ozko usmerjene z namenom, da bi prav to zagotovilo višjo kvaliteto, pa temu ni tako, ker resnična kvaliteta je vedno odvisna od zavedanja sodelujočih in ne samo od njihovega strokovnega znanja.

Izvedeli smo, da ste neke vrste okoljevarstvenica. Nam lahko kaj poveste o tem ali mogoče daste kakšen ekološki nasvet?

Rada imam Naravo, sprehod je zame molitev in pesem, gibanje in pogovor s seboj, meditacija in sprostitvev...., je Lepota – seveda napisana z veliko začetnico. Kar imamo radi, to čuvamo in negujemo, ali ne.

Zato tudi vidim Naravo kot naš dom, naš rožni in zeliščni vrt, naš park. Čistoča in lepota kjerkoli zunaj mi je enako pomembna kot je čistoča in lepota mojega doma in dvorišča.

Kakšen življenjski napotek bi dali osnovnošolci oz. osnovnošolki?

Ni uspešnih in neuspešnih ljudi – to predalčkanje smo si izmislili ljudje, ker (še) ne znamo drugače pogledati na Življenje. Smo samo ljudje, vsak po svoje dragocen in enkraten, v iskanju samega Sebe in spoznavanju kaj Življenje v resnici je. Že samo s tem razvrščanjem lahko zelo prizadenemo drug drugega – kdo pa bi rad bil označen kot neuspešen?? Namreč v istem hipu, ko govorimo o uspešnosti, imamo na drugi strani neuspešnost. Tako kot ne moremo o dnevu govoriti brez noči.

Ena modra misel pravi: »Največ slabih stvari na tem svetu je bilo narejenih v imenu dobrega.« In prepričana sem, da je bil ta natečaj ustvarjen z najboljšimi nameni, pa vendar vas učence uči, da gledate nase in na svet okoli sebe skozi očala: uspešen, neuspešen. To pa zagotovo ni bil namen tega natečaja.

Nasvet: LJUBI in SPOŠTUJ SAMEGA SEBE, kajti samo tako boš lahko ljubil/a in spoštoval/a druge. Namreč drugemu ne moremo dati tistega, česar nimamo. In če nimamo ljubezni in spoštovanja do Sebe, tega ne zmoremo čutiti do drugih Bitij.

Se spomnite še koga, ki bi sedaj utegnil biti uspešen (imeti svoje podjetje, izstopati na različnih področjih, biti uspešni v službeni karieri ipd.)

Vsak od nas je uspešen, tako kot zmore in zna, tudi vsi moji sošolci in sošolke. Pomembno je le to, da zmoremo to prepoznati in priznati.

Direktorji, predsedniki vlad in držav, lastniki podjetij, imajo **svojo funkcijo oz. vlogo** v družbi ali podjetju, tako kot jo imajo vsi tisti, ki delajo za trakom. Mi pa te vloge zamenjujemo s pojmom uspešnosti oz. jih tako razlagamo. Če poenostavim – ko se peljete z avtobusom na izlet, ga vozi šofer; to je takrat njegova vloga/položaj/funkcija, vi pa ste v položaju potnika. Kako debelo bi pogledali nekoga, ki bi stopil na avtobus in vam rekel: »Šofer je uspešen, vi ste pa neuspešni.«

Pa še na ti dve vprašanji si odgovorite:

-kateri šofer bi hotel ves čas voziti okrog prazen avtobus?

- kateri potniki bi se hoteli peljati z avtobusom, kjer nikoli ne bi bilo šoferja?

Intervju z Matejo Babič Stermecki

Mateja je bila v osnovni šoli tudi odličnjakinja. Že v otroštvu je hotela postati novinarka in delo v medijih jo je zelo zanimalo. To je tudi vplivalo na to, da je kasneje postala urednica Dela.

V katerih letih ste obiskovali osnovno šolo? Kakšni so spomini na osnovno šolo?

Osnovno šolo v Dragatušu sem obiskovala od leta 1974, ko sem začela obiskovati malo šolo. Nanjo in na učiteljico, ki nam je pomenila prvi stik s šolo, Tatjano Jakofčič, imam res lepe otroške spomine. Spomin se, da sem bila takrat v fazi 'ko bom velika, bom frizerka'. In učiteljica mi je dovolila, da sem jo skozi vse naše otroške igre frizirala, navijala, česala, ji skratka urejala frizuro. To se mi je zdel naravnost poseben otroški privilegij. Moji sošolci so se igrali, risali, barvali, jaz pa sem smela odraslo osebno imeti tudi in tam celo samo zase. To se mi je zdelo takrat neznansko pomembno. Moja osnovnošolska leta so en sam prelep spomin. Na tej šoli sem vzljubila in spoznala mnoge stvari, ki so pozneje v življenju odločilno tlakovale mojo pot. Ljubezen do športa in gibanja, ljubezen do lepega jezika, do branja, pisanja, učenja, glasbe, plesa, narave in znanja. Vrednote, ki so jih izoblikovala osnovnošolska leta, so v kasnejših letih zorele na teh prvih temeljih zgodnje mladosti.

Dostikrat kasneje sem pomislila, kako veliko srečo sem imela, ker sem bila učenka v tej naši vaški šoli. Dala mi je čudovito in bogato popotnico za življenje in nanjo sem bila od nekdaj ponosna. Temelji, na katerih sem kasneje gradila svoje znanje, so bili trdni in neprecenljivi. Če pa bi morala izbrati samo enega izmed stebrov, ki je odločilno povezan z mojo kasnejšo profesionalno potjo, potem je to slovenski jezik in učiteljica Milena Fink, ki je s svojimi urami, pristopom, načinom in razumevanjem vselej znala pritegniti mojo pozornost, me vzpodbujati, me prepričati, da je ljubezen do maternega jezika, knjig, branja in pisanja čudovita zakladnica znanja, ki v življenju odpira mnoga vrata.

Kateri dogodek se vam je mogoče najbolje vtisnil v spomin ali kateri uspešni učenec vam je ostal v spominu? Kakšna je bila zunanost šole?

Zunanost, pa tudi notranost šole je seveda bila mnogo drugačna od današnje. Njeno preobrazbo sem pravzaprav spremljala vsa ta leta in jo spremljam še vedno. Moja rojstna hiša namreč stoji čez cesto nasproti šole, zato vedno, ko se vozim domov, opazujem, kaj novega se spet dogaja okoli te 'moje' šole. Z malo nostalgije bi rekla, da je asfalt preveč izrinil nekdaj zelene površine, drevesa, grmičevje, klopce, vse male koticke, kjer smo v najstniških letih

sramežljivo odkrivali prve čare tihih simpatij in presedeli kdove koliko večerov v mladostniških klepetih, ko smo prevečkrat pozabili koliko je ura in starši v naših očeh tega seveda nikoli niso razumeli.

Sicer pa je dogodkov, ki me še kdaj prešinejo kot lep spomin, ostalo zelo veliko. Rokomet, ki sem ga neznansko rada igrala, in številne zmage, ki jih je takrat na različnih tekmovanjih dosegala naša šola. Nasmehnem se ob spominu, kolikokrat smo se skregali na igrišču, vpili in se drli, kot da bo vsak čas konec sveta – v glavnem zaradi kakšne trapaste malenkosti. Ali recimo pričakovanja, ko smo v 6. razredu smeli prvi na šolski ples.

Domišljali smo si, da smo menda zaradi tega že kar odrasli. Ker je bil naš razred kar živahen, zlasti pa so bili razredni šaljivci fantje, smo se nemalokdaj do solz nasmejali njihovim neumnosti. Kajpak najbolj, če so kakšno ušpičili učiteljicam. Prijetne spomine in dogodke bi lahko še dolgo naštevala. Morda celo edini zares neprijeten pa je spet povezan z branjem. Spomnim se, da sem v 6. razredu prvič dobila v roke Mladino. Drznila sem si jo brati celo malo med uro. Učiteljica pa me je zaradi tega poslala iz razreda. Edina misel takrat je bila, da to najbrž ni ravno vzgojno. Težko sem razumela, kaj je narobe z branjem nasploh in kaj je narobe z branjem Mladine. Kaj je narobe s tem, da me zanima politika? Nisem razumela, počutila pa sem se strašno prizadeto.

Zanimivo je, kako lahko neka drobna nepomembna dejanja vplivajo na naš kasnejši razvoj oziroma na naše interese. Mladini sem ostala zvesta do danes, zgodovine pa se nikoli več nisem kaj posebej rada učila, pa čeprav se mi je zdelo, da o njej že moram kaj vedeti, če hočem razumeti današnjo družbeno realnost.

Kakšen je bil vaš uspeh, če se mogoče spomnite?

V osnovni šoli sem bila odličnjakinja, pa čeprav sem v sebi že zelo zgodaj začutila, da sem izrazito družboslovno usmerjena v svojih interesih. Ura matematike in slovenščine sta bili zame pač neprimerljivi. Številke mi niso bile posebej pri srcu, črke in besede od nekdaj. Verjetno pa sem bila dovolj ambiciozen otrok, da sem si želela biti enako uspešna povsod. Pravzaprav me je vedno gnala neustavljiva želja po znanju. Vedno, ko sem se soočila s čim novim, me je to neznansko vznemirjalo in zanimalo. Ubijala pa me je rutina in ponavljanje.

Takrat sem se dolgočasila in včasih sem celo pomislila, da bi kar odšla iz šole, pa ne zato, ker ne bi marala biti v šoli, ampak samo zato, ker mi je v njej občasno bilo dolgčas. Prav gotovo sem si kasneje tudi zato izbrala poklic, v katerem ni rutine in je vedno kaj novega, ker sem že zgodaj ugotovila, da me naprej ženejo novi izzivi, nikakor pa se ne počutim dobro v rutinskem delu.

Mi lahko poveste kaj o svoji karieri? (Od katerega leta ste urednica Dela?)

Na Delu sem začela leta 1996 delati kot pripravnica, kmalu potem ko sem diplomirala iz novinarstva na fakulteti za družbene vede v Ljubljani. Po opravljenem pripravništvu sem se redno zaposlila v tej časopisni hiši kot novinarka v notranjepolitični redakciji, kjer sem dobro desetletje spremljala dogajanje na visokem političnem parketu znotraj državnega zbora, vlade in političnih strank.

Konec leta 2007 sem postala namestnica odgovornega urednika revije Mag, pozneje pa tudi urednica te iste revije, ki se je preimenovala v družbenopolitični tednik DeloMag in postala del Delovih časopisnih prilog. Leta 2010 sem postala urednica nove Delove ponedeljkove priloge Ozadja, leta 2011 pomočnica odgovornega urednika Dela in leta 2012 namestnica odgovornega urednika. Decembra 2013 pa sem bila imenovana na položaj odgovorne urednice časopisa Delo in spletnega mesta delo.si .

Kaj vas je navdušilo da ste se podali v "novinarske vode"?

Pravzaprav sem že v zgodnjem otroštvu, kolikor daleč mi seže spomin, sanjala o tem, da bom nekega dne, ko bom velika, novinarka. Delo v medijih me je od nekdaj zanimalo in privlačilo. V najstniških letih sem sicer vzljubila tudi književnost in filozofijo, zato sem pri odločanju za svoj poklic oklevala tudi med slavistiko in filozofijo, vendar je nazadnje vseeno odtehtal študij novinarstva. Tudi skoraj po dvajsetih letih dela v medijih mi nikoli ni bilo žal, da sem se tako odločila in še vedno sem prepričana, da je bila moja odločitev pravilna.

Novinarsko delo sem vsa ta leta opravljanja z neizmerno predanostjo in ljubeznijo in zanj mi ni bilo škoda nobene ure ne nobenega dneva. Vsa ta leta sem čutila, da je to moje poslanstvo, hkrati pa sem vedno delala z zavedanjem, da gre za izjemno odgovorno delo, ki je izključno v vlogi služenja interesu javnosti.

Še kdaj obiščete Dragatuš? Ali je bilo težko zapustiti rodni Dragatuš, ko ste npr. odšli v srednjo šolo?

Seveda se redno vračam v Dragatuš. Tukaj živijo moji starši, brat, sorodniki, prijatelji. Upam, da ne zveni patetično, toda Dragatuš in Bela krajina sta in bosta vedno ostala v mojem srcu, dom, kjer so moje korenine, kjer je moje identiteta, kraj, kjer sem dobila vso najboljšo popotnico za vse življenje. Imam čudovite starše, ki jim nikoli ne bom mogla izraziti dovolj hvaležnosti za vso podporo, ki sem jo vedno dobivala, kadar sem jo potrebovala. Enako močno, dokler sem bila doma, in nič manj tudi pozneje, ko sem zaradi študija prvič odšla od doma (gimnazijo sem obiskovala v Črnomlju, tako da sem bila v srednji šoli še doma). Da, zagotovo je težko zapustiti dom, kjer si srečen in kjer se počutiš varno. Dom, kjer čutiš ljubezen in zaupanje.

Dolga leta v Ljubljani me je mučilo domotožje. Skoraj desetletje in pol sem razmišljala o tem, da bi se nekega dne vrnila. Vendar se je na moji poklicni poti obračalo tako, da je Bela krajina naposled ostala kraj najlepših spominov, kraj, kamor se vsakič posebej neskončno rada vračam, kraj, kjer so doma najboljši in najbolj srčni ljudje, kar sem jih kjerkoli spoznala. Tam bo vedno ostal moj dom, pa četudi življenje zasuka tako, da si gnezda pletemo tudi drugje.

Kakšen življenjski napotek bi dali osnovnošolcu ali osnovnošolki?

Koderkoli vas bo vodila kasnejša življenjska pot, ne pozabite na dom, kraje in ljudi, med katerimi ste pognali svoje korenine. Nikjer nikdar ne boste tako doma in nikjer ne bo ostalo tako veliko vašega srca, kot ga bo vse življenje ostalo v krajih, kjer ste zrasli. Bodite zvesti sebi in svojim načelom in nikoli ne dovolite, da bi vam kasnejše poti življenja zameglile pot do doma, ker boste tako izgubili pot do svojega srca.

Mateja Babič Stermecki

Intervju z Martinom Puhkom

Martina smo intervjuvale zaradi njegovega odličnega dela v osnovni šoli, pa tudi zaradi nadaljnjega izobraževanja. Je borec za čisto in zdravo okolje in tudi predstavnik Vlade RS v svetu Zavoda za zdravstveno varstvo Novo mesto. Bil je tudi policist, nato pa je bil premeščen na delovno mesto pomočnika vodje izmene na Operativno komunikacijskem centru v Novem mestu. Tam je postal policijski inšpektor oz. vodja izmene na OKC-ju.

V katerih letih ste obiskovali osnovno šolo? Kakšni so spomini na osnovno šolo?

Tako imenovano malo šolo (predšolski program, današnji vrtec oz. 1. razred) sem obiskoval v šolskem letu 1976/77. Učila in vzgajala nas je »tovarišica« Tatjana Jakofčič iz Dragatuša.

Vzgojno izobraževalni proces je bil v dopoldanskem času (nisem prepričan, dve do tri šolske ure). V prostorih današnje zbornice je bila učilnica in v prostorih današnje pisarne ravnateljja igralnica.

V prvi razred so nas vpisali v šolskem letu 1977/78. V pravi šoli s številčnimi ocenami nas je pričakala »tovarišica« Pavlina Movrin iz Dragatuša. Pouk je bil popoldan, mislim da od 13.00 ure naprej in je trajal do 17.00 ure v prostorih današnje najmlajše starostne skupine vrtca. Pouk v drugem razredu je bil v prostorih današnje srednje starostne skupine vrtca pri »tovarišici« Zofiji Šuštarich iz Črnomlja v dopoldanskem času, ker je bila le ta vezana na redno avtobusno linijo.

Pouk v tretjem razredu je bil ravno tako organiziran zaradi »prevelikega« števila otrok v popoldan pri »tovarišu« Jakofčič Jožetu iz Dragatuša. V četrtem razredu pa nas je učila »tovarišica« Stanislava Badjuk, prav tako iz bloka iz Dragatuša.

V petem razredu se je pouk odvijal v prvem in drugem nadstropju šole. Zemljepis in zgodovino nas je poučevala »tovarišica« Milovičeva iz Črnomlja, telesno vzgojo nas je na začetku poučevala Ivanka Jaketič iz Vinice, nato pa Srečko Dražumerič iz Podloga (mislim, da v sedmem in osmem razredu).

Kemijo in pouk gospodinjske vzgoje ter tehnične vzgoje smo obiskovali pri Škala Jožefi iz Dragatuša, slovenski jezik nas je poučevala Milena Fink, biologijo Ljudmila Kocjan, takrat iz bloka (sedaj mislim da iz Butoraja), Ivanka Jaketič nas je poučevala tudi glasbeno in likovno vzgojo. Fiziko nas je nekaj časa učil »tovariš« Režek Jože (posojen iz viniške OŠ), nato pa »tovarišica« Julijana Turešek Hei, ki nas je učila v sedmem in osmem razredu tudi

nemški jezik. V petem razredu nas je nemščino učila Marija Bukovec iz Semiča, v šestem razredu pa še »tovarišica« iz Starega trga, katere ime se žal pozabil.

Ravnateljica in »tovarišica« za matematiko pa je bila Fani Toman iz Dragatuša.

V primerjavi z ostalimi objekti osnovnih šol v občini je bila naša šola med najmanjšimi, kot verjetno tudi po številu učencev. Vsi smo o vseh vse vedeli še malo za povrh.

Hišnika nismo imeli, imeli pa smo kombi, ki ga je vozila po potrebi Fani Toman, ravnateljica, ki je poleg tega imela še kakih »pet« funkcij v OŠ, pa še pet v krajevni skupnosti Dragatuš, pa še pet na občinski ravni. Skratka bila je več kot deklica za vse. Šola je bila avtonomna oz. tako rekoč suverena pri skoraj vseh odločitvah.

Jedilnike je sestavljala Škala Jožefa, jabolka in krompir so v šolo pripeljali starši od otrok, ki niso zmogli plačevati malice. Enkrat na leto je bil končni izlet v sedmem in osmem razredu, kar za dva dni, šole v naravi nismo poznali, na športne dneve pa smo običajno hodili peš.

V šestem ali sedmem razredu smo dobili telovadnico, ključ je imela ravnateljica, ki ga je nesebično delila z nami in »mladinci« iz Dragatuša.

V četrtem razredu je umrl tovariš Tito, kar je bil poleg smučarskih tekem eden izmed razlogov, da smo tudi prenehali s poukom.

Zaradi takratnih socialnih razmer so bili na voljo v glavnem krožki in dejavnosti, ki so bili »zastonj«, gasilci, folklor, matematični krožek ...Računalnikov, videorekorderjev, barvnih televizorjev praktično ni bilo za nas, zato smo se podili okrog vode (Lahinja in Podturnščica) in po igrišču.

Kateri dogodek se vam je mogoče najbolje vtisnil v spomin ali kateri uspešni učenec vam je ostal v spominu? Kakšna je bila zunanost in notranjost šole?

Do šestega razreda je pouk potekal v starem delu šole. Nato je sledil prizidek, ki pa je v bistvu enak kot danes. Namesto digitaliziranih tabel in sodobnih projektorjev smo imeli v učilnicah »zvite« zemljevide in ostale »plakate«. Bistvena razlika med vašo in našo šolo je v tehnični opremljenosti, in v živih barvah. V mojih časih je prevladovala modra siva in zelena.

V času pionirk, ki so nosili bele srajce, modre titovke in rdeče rutice, na videz niti ni smelo biti učencev, ki bi brez dovoljenja »posvečenih« izstopali od povprečja. Tako, da niti ne pomnim da bi se kdo dvignil iz povprečja. Odličnjaki pa so »itak« veljali kot piflarji. Mnenje se je seveda, hitro (milo ali s silo) spremenilo v srednji šoli.

Najbolj se mi je vtisnil v spomin objave smrti Josipa Broza Tita. Pohajkoval sem s kolesu po vasi. Naenkrat mir, nikjer nikogar in sirene. Sam niti nisem vedel, za kaj gre. V šoli

drugi dan, učiteljice jokajo, pa žalne prireditve, kjer so skorajda tekmovali, kdo izkazuje večjo prizadetost. Skratka kolektivna odgovornost in prizadevanja k lojalnosti sistema je na višku.

Po približno pol leta, kot se ne bi zgodilo nič. Kmalu obiskovanje verouka in verskih obredov ni več zaničevanja vredno, učiteljski zbor začne počasi razmišljati drugače.

In danes? Skratka tu je bil določen ideološki preskok, pomen katerega sem se zavedal šele pri svoji polnoletnosti. Ne vem pa kdaj ga bom docela uspel razumeti.

Kakšen je bil vaš uspeh, če se mogoče spomnite?

V šoli so takrat od prvega razreda do osmega ocenjevali z ocenami od 1–5. Likovna, telesna in glasbena vzgoja je bila ocenjena z manj uspešno (negativna ocena), uspešno in zelo uspešno. Ocenjevano pa je bilo tudi vedenje s vzorno, primerno in manj primerno.

Ves čas osnovne šole sem bil pravdober (4), razen v šestem razredu, kjer sem bil zaradi nemškega jezika dober. Namreč z dvojko ne glede na ocene nisi mogel biti pravdober.

No, nemščina mi je delala težave tudi v srednji šoli, do te mere, da sem na visoki šoli nato diplomiral iz nemškega jezika, kar mi je sicer vzelo leto časa, sem pa sam sebi dokazal, da se vse da, če je volja.

Mi lahko poveste kaj o svoji karieri? (Kaj ste po poklicu? Kdaj in zakaj ste se odločili za magisterij?)

Po končani OŠ sem v Novem mestu končal srednjo tehnično šolo in sem pridobil naziv elektrotehnik – elektronik. Med služenjem vojaškega roka sem se uspel leta 1990 vpisati Elektro fakulteto na Univerzi v Mariboru. Vendar sem se nato istega leta zaposlil na Beltu v Črnomlju v oddelku za razvoj in mikroelektroniko.

Februarja 1991 sem pričel z delom v takratni milici (policiji) in sem zaradi vojne pridobil še poklic policista šele 1992. Višjo šolo za notranje zadeve v Ljubljani sem končal 1997 in sem pridobil izobrazbo pravnika notranjih zadev (iur.), na kar sem 2002 končal Visoko šolo policijsko varnostno šolo v Ljubljani in sem pridobil izobrazbo diplomiranega varstvoslovca (dipl. var.) ter leta 2007 sem na fakulteti za evropske in državne študije pridobil izobrazbo magistra znanosti s področja državnih in evropskih študij.

Delo policista sem opravljal v bistvu do 1998 leta, nato pa sem bil premeščen na delovno mesto pomočnika vodje izmene na Operativno komunikacijskem centru v Novem mestu, kjer sem leta 2004 postal policijski inšpektor oz. vodja izmene na OKC-ju.

Na vprašanje, zakaj sem se odločil za študij povem:

»Človek se uči in izobražuje celo življenje. Želja po novem, boljšem in lepšem živi, dokler je človek živ in še naprej, ko to spoznajo drugi.

Še kdaj obiščete Dragatuš?

Vsakodnevno.

Kaj sedaj počnete v prostem času?

Posvečam se družini in njenim članom. Kot ste že v medijih zasledili sem borec za čisto in zdravo okolje (bioplinarna - gnojevka, odstranitev mobilne bazne postaje iz dragatuškega polja, urejanje prostorskih planov, organiziranje in sodelovanje v več iniciativah), letos mi kot predstavniku Vlade RS poteče mandat predsedovanja v svetu Zavoda za zdravstveno varstvo Novo mesto.

Intervju z Markom Štefaničem

Marko je osnovno šolo obiskoval v Dragatušu in še vedno živi tu, saj je zaposlen v domačem podjetju RINA d.o.o, kjer se ukvarjajo z gostinstvom, turizmom in industrijo. Marko je tudi predsednik PGD Dragatuš.

Kdaj ste pričeli in končali šolanje OŠ?

V 1. razred sem začel hodit v šolskem letu 1982/83 in osmi razred sem končal v šolskem letu 1989/90.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

Uspeh sem imel dober ali prav dober.

Kakšni so bili učitelji?

Učitelji so bili dobri, saj smo učenci imeli pred njimi rešpekt in smo jih spoštovali. Vedno so nam bili v pomoč pri učenju in ostalih stvareh.

Kako je potekal pouk?

Pouk je potekal v OŠ Komandanta Staneta Dragatuš. Prva štiri leta smo imeli pouk v enem razredu, naslednja štiri leta smo imeli vsak predmet v drugem razredu.

Kako je potekala telovadba?

Telovadba je potekala večinoma v telovadnici, v poletnih dneh pa je potekala na igrišču.

Zelo radi smo igrali odbojko, saj je tisti čas v šoli potekala šolska odbojkarska liga in ker smo bili dobri smo se udeleževali tekmovanj.

Ali ste imeli v šoli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi ...)?

Tudi takrat smo imeli športne in kulturne dneve.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Najbolj mi je ostalo v spominu, da smo bili generacija, katera se je odlično razumela in smo vsi bili prijatelji med seboj, športna tekmovanja v odbojki in košarki. Še posebej pa mi je ostal v spominu končni izlet v Bohinj, kjer smo ponagajali učiteljem in naredili kar nekaj lumparij.

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

Po končani osnovni šoli sem šolanje nadaljeval v srednji gostinski šoli za gostinstvo in turizem v Novem mestu. Po končani srednji šoli sem končal prvo stopnjo menedžmenta, ob delu sem naredil šolo za trgovskega poslovodjo in naredil kar nekaj tečajev, kateri mi pomagajo pri sedanjem delu.

S čim se sedaj ukvarjate?

Zaposlen sem v podjetju RINA d.o.o., kjer se ukvarjamo z gostinstvom, turizmom, trgovino ...

Sem predsednik Prostovoljnega gasilskega društva Dragatuš in kar mi je v največje veselje sem oče dveh navihanih punčk Julije in Lucije.

Kako vam znanje iz OŠ pomaga sedaj?

Iz OŠ Dragatuš sem pridobil odlično predšolsko znanje za nadaljevanje mojega šolanja. To znanje mi je pomagalo, da sem se v nadaljevanju šolanja lahko manj učil, kot pa moji sošolci v srednji šoli.

Intervju s Sebastjanom Kocjanom

Sebastjan je bil v šoli uspešen učenec, ki si je iz osnovnošolskih dni najbolj zapomnil učiteljico Finkovo, ki je v njegovem izobraževanju nihče ni mogel preseči. Sedaj se ukvarja z mediji, in sicer opravlja delo novinarja, voditelja ter urednika na Radioteleviziji Slovenija. ukvarja se tudi z zgodovino in pa tudi s kmetijstvom. Torej je vedno zaposlen in klub temu zelo uspešen.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ?

Če štejemo malo šolo, sem začel obiskovati OŠ Dragatuš leta 1982. V prvi razred, tedaj osemletke, pa sem bil vpisan jeseni 1983. Osnovno izobraževanje sem končal junija 1991.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

Prvi razred odličen, potem pa so se učitelji nadaljnja tri leta odločili, da nobeden v razredu ne zasluži odličnega uspeha. (Nobeden ni bil niti nezadosten, da bi ponavljal razred.) Do petega razreda, ko smo prvič za sabo pustili nekaj sošolcev, prvič dobili nove iz višjih – ponavljalce, in ko nas vse predmete več ni učil samo en učitelj/učiteljica. Torej, 1. razred odličen, 2.3.4. pravdober, 5.6.7.8. odličen.

Kakšni so bili učitelji?

Kakor kateri. Nekateri prav odlični. Slovenščina pri Finkovi je bila tako močan temelj, da je v vsem mojem izobraževanju ni mogel nihče preseči. Šele pri delu v službi so jo uspeli nadgraditi. (Gre za specifično novinarskega televizijskega in radijskega jezika, ki se ga temeljito učiš eno leto.)

Znanje je dobro podajala Jaketičeva (biologija), za razliko od Dražumeriča. Veliko pa sem odnesel tudi pri meni ljubi zgodovini in geografiji (zemljepis) – Milkovič. V srednji šoli nisem imel težav, ker je Škala dobro naučila kemijo. Čeprav se večina njenih učencev s tem ne bi strinjala. Sta pa bila druga dva Škalina predmeta, gospodinjstvo in tehnika, bolj razpuščena.

Kako je potekal pouk?

Mislil, da smo začeli ob pol osmih. V nekaterih razredih in pri nekaterih učiteljih smo morali ob prihodu predavatelja vstajati in skupinsko pozdravljati. V nekem obdobju so postali popularni miselni vzorci. Ker so jih učiteljem svetovali iz central »usmerjenega izobraževanja«, so potem oni s tem posiljevali nas. Na prosojnicah so bile samo glavne besede povezane z osrednjo ali kako med seboj. Če je bil učitelj še tako šmuglast, da je od nas

zahteval, da sami razlagamo sliko, od pouka nismo odnesli nič. Doma so nam morali snov za kontrolke prek knjig razlagati starši.

Na tablo se je pisalo s kredo. V zvezke smo večinoma pisali še z nalivnim peresom. Bili smo nekako že skoraj druga generacija, ki se ni učila lepopisja. Temu primerni so bili tudi izdelki a papirju. ;)

Pouk je trajal 45 minut, odmor 5 minut, glavni je bil dolg 20 minut (mogoče pol ure).

Kako je potekala telovadba?

Pretenciozno. Dajalo se ji je večji poudarek, kot je bilo potrebno. To je bilo polje Dražumeriča (zakaj so se izmislili vzdevek Šupli, ne vem. Je pa nastal nekje, ko sem jaz obiskoval OŠ). Dve vrsti, ženske/moški. Postavljeni po velikosti. Za tekme z žogo smo se izštevali sodo-liho. Eno ekipo so sestavljali lihi, drugo sodi. Telovadba je potekala skupaj moški-ženske. Bili smo en razred in v razredu nas je bilo od 15 do 17 učencev. V višjih razredih je bilo nekaj diferenciacije. Pri isti uri in istem učitelju, so dekleta delala nekaj, fantje pa spet nekaj drugega.

Bil sem dober v atletiki in individualnih športih, z žogo pa nekoliko manj. Tiste čase smo pri telovadbi veliko igrali odbojko. Zdaj je najbrž drugače.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi, ...)?

Smo imeli. Glavna skrb je bila za prvi november urejanje komunističnih spomenikov ali grobov kakšnih padlih »partizanov, kurirčkov, pionirčkov« med 2. svetovno vojno. Proslava za 29. november, dan Socialistične federativne Jugoslavije, se je konec osemdesetih opuščala. Bili smo, mislim da, prva generacija, ki ni bila več s ceremonialom sprejeta v mladince (najbrž mladince Komunistične partije). V času mojega obiskovanja, pa se je končal tudi sprejem prvošolčkov med pionirje z rdečo rutico in modro kapico (titovka?) Še ena iz tega zgodovinskega obdobja, konec 80-tih in iz leta 1991, ko smo dobili novo državo – Slovenijo. Osnovno šolo Franca Rozmana Staneta, Dragatuš smo proti koncu naslavljali samo še OŠ Dragatuš. Brez Franca Rozmana Staneta. Kdaj in zakaj se je spet vrnil, bi bilo dobro poizvedeti pri učiteljskem zboru ali politično »pravilno zavedni« ravnateljici/ravnatelju. (Se mi zdi, da lik Staneta Rozmana ni prikazan iz vseh strani, pozitivnih in negativnih, pač pa se ga predstavlja samo v eni luči, ki pa ni nujno zgodovinsko resnična.)

Pred 1991 so bile iz učilnic odstranjene Titove slike, ne spomnim pa se več, ali tudi kip na vhodnem stopnišču v OŠ. Še beseda za športne dneve. Brez njih, nekaterih krajev in področjih v dragatuškem okolišu, še do danes ne bi nikoli obiskal niti videl. Navkljub tako majhnemu področju.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

To so pa take vsakdanje anekdote iz odmorov in tistega kar pride ob uradnem podajanju znanj. Kako smo pretihotapili mačko in jo zelo dolgo skrivali med poukom, dokler se nazadnje le ni izmuznila izza zaves in prikorakala direkt učiteljici pod nos. ali je bilo hude krvi! ;)

Pa ko je pri gospodinjstvu, z dolgim »mesarskim« nožem sošolec sabljal nad ritjo sklonjene učiteljice, ki je v rolu pregledovala uspeh kuhe, dokler ji nazadnje ni noža zaril v meso in ji strgal novo obleko. Pa razbite šipe vročekrvne učenke višjih razredov in njenega nagajivega sošolca.

Verjetno niste mislili tega, a direktnih spominov iz šolskih klopi bo že od drugih najbrž dovolj. ;)

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

-1991/95 Gimnazija Črnomelj

-1995 Študij politologije na Fakulteti za družbene vede

-2000 Delo novinarja, voditelja & urednika na Radioteleviziji Slovenija (do danes)

S čim se sedaj ukvarjate?

Poklicno z mediji, privat z zgodovino & kmetijstvom.

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Marsikaj od osnovnih prvih znanj je dala prav OŠ. Pisati, računati sem se naučil v šoli. Tudi vsa druga temeljna znanja so se začela v OŠ. Nekatera smo nadgradili tekom nadaljnjega izobraževanja, mnoga pa so ostala kot edina bogata dota OŠ.

Intervju z Robertom Vraničem

Roberta smo intervjuvale, ker je poleg tega, da je zaposlen v podjetju Elektro Ljubljana, enota Črnomelj, tudi samostojni podjetnik. Ukvarja se z vsemi vrstami instalacij – od elektro inštalacij, strojnih inštalacij do inteligentnih inštalacij. Poleg tega ima svoj s.p., ki ga sam vodi. Je tudi solastnik podjetja Solarkult d.o.o. poleg tega je tudi predsednik Krajevne skupnosti Dragatuš, kjer pomaga pri organizaciji različnih prireditev.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ?

Začel sem jo leta 1984, končal pa leta 1992.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

Dober.

Kakšni so bili učitelji?

Učitelji so bili starega kova. Učenci smo se jih bali. Nismo se upali jezikati. Učitelje smo spoštovali, enako tudi naši starši. Enkrat se je celo zgodilo, da je eden izmed učiteljev lopnil učenca po glavi z ravnilom in tako zlomil ravnilo. Nemalokrat smo morali za kazen tudi stati v kotu, obrnjeni v steno.

Staršem se za naše vragolije nismo upali povedati, saj smo vedeli, da so starši na strani učiteljev in bi v takšnem primeru dobili doma še kazen v obliki »popevanja šibe po naši riti«.

Kako je potekal pouk?

V dopoldanskem času, tako kot danes. Pouk se je začel prej, kot se začne danes.

Kako je potekala telovadba?

Kot običajno – v lepem vremenu smo telovadili zunaj, pozimi pa v telovadnici.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi, ...)?

Da, imeli smo športne in kulturne dneve – vse v skladu s programom šole. Poleg tega smo šli s šolo tudi na kakšen izlet.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Poleg vseh vragolij, se mi je najbolj vtisnila v spomin izjava učiteljice Jaketič Ivanke, ki je glede mene rekla drugim učiteljem in učencem: »Ne bojte se vi za Robija. On se bo že znašel v življenju.«

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

Najprej sem se vpisal na srednjo poklicno elektro šolo v Ljubljani. S šolanjem sem nadaljeval na srednji tehnični elektro šoli v Krškem. Trenutno pa sem tik pred zagovorom diplomske naloge na višješolskem študiju elektrotehnike v Ljubljani.

S čim se sedaj ukvarjate?

Zaposlen sem v podjetju Elektro Ljubljana, enota Črnomelj, poleg tega pa sem tudi samostojni podjetnik. Ukvarjam se vsemi vrstami instalacij – od elektro instalacij, strojnih instalacij do inteligentnih instalacij.

Tako vodim svoj s.p., sem pa tudi solastnik podjetja Solarkult d.o.o. Trenutno sem tudi predsednik Krajevne skupnosti Dragatuš. Aktiven sem tudi v različnih društvih, kjer pomagam pri organiziranju različnih prireditev in drugih dogodkov. Ena izmed večjih prireditev je vsakoletna Kolesarska dirka za pokal Dragatuša.

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Osnovna šola mi je dala osnovno znanje, ki ga vsak od nas potrebuje zato, da ga lahko pri nadaljnjem šolanju nadgradi s strokovnim znanjem. Učitelji so nas v osnovni šoli naučili spoštovanja do vseh ljudi, solidarnosti, medsebojnega sodelovanja ter tudi tega, da je potrebno pomagati drug drugemu, ne pa si metati polen pod noge.

Intervju z Matejem Rogino

Mateja smo intervjuvale zaradi odličnega dela vseh 8 let in zaradi uspeha v podjetništvu. Po Gimnaziji Črnomelj je na Filozofski fakulteti v Ljubljani študiral nemški jezik. Najprej delal na jezikovnih šolah, potem pa se je po zaključku študija preusmeril in dobil zaposlitev v komerciali enega večjega podjetja za izvozne trge. Trenutno je zaposlen v podjetju v Ljubljani, in sicer opravlja funkcijo direktorja enega izmed podjetij v grupi v Zagrebu.

Katera leta ste obiskovali šolo?

Če se ne motim 1984 – 1992; moram preverit po spričevalih...

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Vseh 8 let odličen. Da; Vesela šola, Vegovo tekmovanje (bronasto priznanje), 8 let Bralna značka, tekmovanje iz nemščine, tekmovanje iz znanja o prometu in prometnih pravilih, športna značka... Imam doma v Brezniku približno 30 diplom in priznanje iz vseh 8 let OŠ.

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike...

Zelo lepi spomini. Videli in doživeli smo ogromno, ker takrat ni bilo v navadi, da bi se z družino odpravljali na izlete, edino na morje, pa še to zaradi dela na kmetiji maksimalno 5 dni. Tako smo imeli v 4. In 5. razredu Šolo v naravi: to so bili enodnevni izleti v Triglavski narodni park: Trenta, Planica, Kranjska gora, Slap Savica, Slap Rinka, soteska Vintgar, Bled, Bohinj...

Pri teh in pa končnih izletih je bilo najzabavnejše, da smo že 5 minut po startu avtobusa že na Kvasici odpirali sendviče ter pikali sok Pingo, ki je bil takrat tak poseben tetrapak, ki si ga lahko s slamico skoz in skoz preluknjaj, da ti je vse ven izcurelo ali pa si zlomil slamico in ga nisi mogel odpret...

Ali pa orientacijski športni dan, kjer smo bili razdeljeni v ekipe in smo morali priti od točke do točke, na vsaki točki pa je bilo navodilo za naslednjo točko... Tekmovanje je potekalo od Dragatuša, Pustega Gradca, Brdrcov, Podloga, Vodostečine do Selskih lugov in nazaj. Najbolj pa nam je pomagalo, da je učitelj Srečko Dražumerič to pot prevozil dan prej s svojim Tomo

Vinkovičem, ko je zatikal listke z navodili... Tako da so nam bile sledi traktorja v blatu v veliko pomoč...

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Janja Turnšek Heij pri nemščini – najstrožja od vseh, ampak nas je tudi največ naučila. Ivanka Jaketič – likovni + biologija 7r., stroga, a pravična. Njen stavek: «Mali, ako te ja deknem, neče ti biti dobro» je poznalo več generacij in pozitivno vplivalo na obnašanje posameznika ter spoštovanja avtoritet...

Pepca Škala – kemija; vedno sem se javil za umivanje rekvizitov po opravljenih poizkusih in sva skupaj s sošolcem Matjažem Kumpom na WCju imela še svoje dodatne poizkuse, ki so se na srečo vsi dobro izšli...

Milena Fink – pri njej je bil vedno red; priljubila nam je slovenski jezik ter slovenske pisatelje. In če ne drugo, takrat je čisto cel razred recitiral čisto vse kitice Zdravljice in še danes jo znam. Pa v 8r je rekla, da si samo Darinka Lamut iz Obrha, ki je pisala brezhibne spise, zasluži slovenščino 5. In je imela prav.

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Najlepše je bilo, ko si iz 4. Razreda prišel na zgornjo etažo v 5. Razred. Takrat smo mislili, da smo glavni na svetu...

Pa fascinantno je bilo, da so otroci iz vrtca in male šole smeli uporabljati »stari« vhod za učitelje, mi pa nikakor ne in smo bili celo kaznovani za uporabo – zglasit si se moral pri ravnateljici, kar takrat ni bilo kar tako. Če si videl njeno pisarno od znotraj, ni bilo nič dobrega in se s tem nisi hvalil doma... Pa seveda si upal, da doma ne bodo izvedeli...

In pa posebnost vsako jutro, ko smo pred šolo čakali učitelja Jakofčiča, da je prišel iz bloka in odklenil šolo točno 7:15...

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Po Gimnaziji Črnomelj sem se odločil za študij nemškega jezika na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Najprej sem honorarno delal na jezikovnih šolah, potem pa sem se po zaključku študija preusmeril in dobil zaposlitev v komercialni enega večjega podjetja za izvozne (nemško govoreče) trge. Trenutno sem zaposlen v podjetju v Ljubljani in opravljam funkcijo direktorja enega izmed v podjetij v grupi v Zagrebu.

Po študiju v Ljubljani sem tam ostal in si ustvaril družino, zato sem z večino sošolk in sošolcev izgubil stik. Še največ ga imam s Tadejem Finkom, s katerim sva bila skupaj od

vrta, preko gimnazije do študija na FF v Ljubljani. Še vedno pa sva oba aktivna člana FS Dragatuš, on sicer kot strokovni vodja, jaz pa kot aktiven član (plesalec, pevec) ter podpredsednik skupine in vodja na gostovanjih v tujini.

Intervju s Tadejem Finkom

S Tadejem smo intervju naredile ravno zato, ker je zaposlen na Zavodu za izobraževanje in kulturo Črnomelj, kjer dela kot organizator in koordinator kulturnih programov ter skrbi za kulturno ozaveščenost v Beli krajini.

Katera leta ste obiskovali šolo?

OŠ Dragatuš sem obiskoval med leti 1985 in 1993.

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Vsa leta sem bil odličen. Nekaterih tekmovanj sem se udeleževal, a moji rezultati niso bili nič posebnega.

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike...

Spomini na moja osnovnošolska leta so res lepi. Najlepše so bile stvari, ki so se dogajale izven razreda: šolski izleti, ekskurzije. Še posebej smo se vsi veselili šolskih plesov, ki so jih učenci višjih razredov organizirali nekajkrat na leto. Plesi so pomenili možnost druženja (tudi z učenci drugih razredov) ob dobri glasbi. Še posebej smo se fantje veselili plesa s tistimi dekleti, ki so nam bila najbolj všeč. Šolskih plesov se nas je večina zelo veselila.

Dogodivščin je bilo precej. Največ jih je vezanih na majhne lumparije, ki so kravžljale živce zaposlenim na šoli. Najbolj mi je ostal v spominu dvodnevni izlet v Prlekijo – mislim, da smo prespali v hotelu v Ljutomeru. Kot relativno dobro vzgojena mladina iz majhnega kraja, nas je večina zjutraj pred odhodom domov vestno pospravila svoje hotelske postelje. Nekaj učencev, ki tega še niso storili, je vprašalo učitelja, če morajo postlati za sabo? Učitelj je rekel, da to ni potrebno, ker bodo naše rjuhe itak dali v pranje. Nekateri učenci, ki so pred tem že pospravili, so nato zanalašč razmetali svoje postelje in še zvezali deke ter rjuhe med sabo. Učitelji, ki so jim kasneje uslužbenci hotela sporočili našo lumparijo, verjetno niso bili najbolj ponosni na nas. Mislim, da smo bili tudi vzgojno kaznovani, a se tega več ne spomnim – kakorkoli smo si več kot zaslužili. ☺

Šele veliko po tem, ko sem zaključil OŠ, sem se začel zavedati bogastva in prednosti, ki jih imamo učenci, ki smo obiskovali manjše šole. Tukaj je veliko več individualnega pristopa pri delu učiteljev z učenci.

Res, da je v takšnih šolah manj različnih krožkov in možnosti, ki jih ponujajo večji kraji, a je zaradi majhnosti več spodbude učiteljev in okolja ter možnosti, da vsakdo sodeluje pri aktivnostih šole in se izkaže.

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Vsi predmeti in učitelji so mi ostali v lepem spominu, zato posameznikov ne bi izpostavljaj. Moj najljubši predmet je bila športna vzgoja. Vsi smo komaj čakali na zadnjih nekaj minut, ko se nas je učitelj usmilil in smo lahko igrali odbojko, nogomet ali rokomet.

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Prostora, kjer je danes računalniška učilnica v mojih časih ni bilo. Bil je zunanji prostor med glavnim šolskim poslopjem in telovadnico. Nekajkrat smo na skrivaj splezali semkaj, se po dolgi lestvi povzpeli na šolsko streho in se počutili kot supermani na vrhu nebotičnika. Če danes pomislim, je bilo to početje precej nevarno. K sreči se ni nikomur nič zgodilo.

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Po končani OŠ Dragatuš sem zaključil Gimnazijo Črnomelj. Nato sem se vpisal na študij Andragogike na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Po končanem študiju sem eno leto delal preko javnih del v Varstveno-delovnem centru Novo mesto, nato tri mesece poučeval 3. razred OŠ Mirana Jarca Črnomelj, od leta 2007 pa sem zaposlen na Zavodu za izobraževanje in kulturo Črnomelj, kjer delam kot organizator in koordinator kulturnih programov.

Imam srečo, da sem službo dobil v Beli krajini. Tudi v prihodnje želim delati na področju kulture, saj to delo z veseljem opravljam.

Intervju s Katjo Kocjan Plut

Katjo smo intervjuvale, ker je tudi ona pomembne vzdrževalka kulture v naših krajih. Že vrsto let je aktivna članica uspešne folklorne skupine Dragatuš. Belokranjsko folklorno skupino je 2-krat uspešno predstavila predsedniku Slovenije in Hrvaške. Postala je tudi mentorica folklorne skupine, ki deluje kot interesna dejavnost na šoli, v kateri je zaposlena. Je tudi članica Rdečega križa Črnomelj, kjer se udeležuje tekmovanj iz prve pomoči in dobrotelčnih akcij v okviru RK.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ?

Pričela 1986 in končala 1994. Zaradi majhnega števila učencev tiste generacije, sem bila v šolo vpisana po letniku eno leto prej, se pravi sem začela šolanje s šestimi leti.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

Prav dober in odličen.

Kakšni so bili učitelji?

Vsi učitelji so mi ostali v lepem spominu. Večjih težav z njimi nisem imela. Bili so različni, nekateri zelo strogi, resni in nedostopni, nekateri ravno nasprotno. V lepem spominu mi je ostala učiteljica Ivanka Jaketič, ki nas je učila biologijo, občasno tudi telovadbo in likovno vzgojo. Bila dostopna in odprta za težave učencev, znala se je pošaliti z nami.

Učiteljica Milena Fink nas je zelo dobro naučila slovnico. Takrat za nas zelo stroga (vsi smo se je bali) Julijana Turenšek – Heij, ki nas je prav zaradi tega tudi veliko naučila.

Kako je potekal pouk?

Predvsem frontalno. Bilo je malo didaktičnih sredstev. Podajanje snovi predvsem ustno, tu pa tam ogled sličic z diapozitivi in uporaba grafoskopa ter prosojnic. Veliko smo pisali v zvezek oz. prepisovali s table ali po nareku učiteljev. Učbeniki in delovni zvezki so bili skromni, večinoma črno-beli. Pri pouku tehnike smo se urili v tehnični pisavi.

Kako je potekala telovadba?

Telovadba je potekala v telovadnici, ko pa je bilo dovolj toplo in lepo vreme smo bili veliko zunaj, na igrišču, kjer smo igrali rokomet, nogomet, skoki v daljino, ... Velikokrat smo tudi tekli po okoliških gozdnih in travniških poteh. Oblečeni smo morali biti v kratke hlače in kratke rokave in vedno smo se morali postaviti v vrsto - zbor.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi, ...)?

Poseben dan je bil vsekakor sprejem učencev 1. razreda v pionirje (predsednik šole nam je bral pionirjevo zaobljubo in prvošolčki smo ponavljali za njim – Danes, ko postajam

pionir ... Deklice smo bile oblečene v modra krila, bele žabice in belo srajčko, rdečo rutico in modro kapico). To je bil res poseben dan, saj smo na ta dan imeli tudi boljšo malico ☺.

V lepem spominu so mi ostali tudi športni dnevi – sankanje in smučanje v Obrhu, nabiranje kostanja na Zapudju, pohodi do Lahinje pri Butoraju, na Tančo Goro, na Mirno goro s Planine. Vsako leto smo imeli tudi dan obiranja ribeza v šolskem nasadu za šolo, pa pobiranje lešnikov.

V nižjih razredih smo imeli končne ekskurzije po Beli krajini – rojstna hiša Otona Župančiča na Vinici, ogled spomenika Komandanta Staneta Rozmana na Lokvah, izlet v Kumrovec, ogled Baze 20, ogled Plitvičkih jezer, ogled slapa Savice, Poljuke, Predjamskega gradu,

Postojnske jame, končni izlet v 8. razredu pa je bila pot na Tolminsko, kjer sem prvič streljala z lokom in jahala konja. V višjih razredih smo si v okviru Bralne značke (če me spomin ne vara) ogledali rojstne hiše priznanih slovenskih pisateljev, pesnikov.

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Je kar nekaj dogodkov, vsekakor pa, ko smo postali pionirji; petkovi šolski plesi, ki so bili organizirani v popoldanskem času za učence od 5. do 8. razreda; pozdravljanje učiteljev: ko je učitelj prišel v razred smo vsi vstali in v en glas pozdravili z besedo »Zdravo!«. Učitelji so bili takrat tovariši in tovarišice ☺.

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

Srednja šola: Zdravstvena Novo mesto (4-letna s splošno matura).

Študij: Pedagoška fakulteta Maribor, smer razredni pouk.

S čim se sedaj ukvarjate?

Sem učiteljica na OŠ Mirana Jarca Črnomelj. Trenutno učim 2. razred. Že vrsto let (od 6. razreda OŠ) sem tudi aktivna članica uspešne Folklorne skupine Dragatuš. Še kot študentka, sem leta 2000 prevzela vodenje takrat prvič ustanovljene Otroške folklorne skupine, ki je delovala v okviru folklornega društva. Bili smo zelo uspešni, veliko smo nastopali, bili 2-krat tudi pri predsedniku Slovenije in Hrvaške, nastopali smo tudi v tujini – Srbija, BiH, Avstrija ... Skupina je delovala do leta 2010, ko so otroci postali najstniki in se kasneje priključili odrasli folklorni skupini – od takrat so moji učenci tudi moji soplesalci.

Ker je folklor del mene, sem tudi sedaj mentorica folklorne skupine, ki deluje v okviru interesnih dejavnosti na šoli, v kateri sem zaposlena. Imamo veliko nastopov in se redno udeležujemo regijskih in območnih revij OFS. Da pa tudi moje srednješolsko znanje ne bi šlo v pozabo, sem članica Rdečega križa Črnomelj, kjer se udeležujem tekmovanj iz prve pomoči in dobrodelnih akcij v okviru RK.

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Znanje, ki sem ga pridobila v OŠ, mi je omogočilo, da sem lahko nadaljevala šolanje in pridobila poklic, ki ga z veseljem opravljam.

Intervju z Mojco Brunskole

Tudi Mojco smo intervjuvale, ker je bila vseh 8 let njenega šolanja odlična učenka. Uspešna je bila tudi na veliko področjih od matematike do nemščine in dosegala odlične rezultate. Sedaj dela v Farmaceutski družbi Lek, kjer je zaposlena kot ekspert upravljanja kakovosti za področje proizvodnje trdnih farmacevtskih izdelkov. Zaposlena je bila tudi kot mlada raziskovalka na Inštitutu za biokemijo, Medicinske fakultete, UL, kjer je iskala posebne vrste zdravil za zdravljenje glivičnih okužb. S tem raziskovalnim delom si je pridobila štipendijo in kasneje še Krkino nagrado.

Katera leta ste obiskovali šolo?

Od leta 1988 do 1996.

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Odličen uspeh skozi celotno osemletko.

Tekmovanja v matematiki, fiziki, logiki, slovenskem jeziku, nemškem jeziku, odbojki. Ne spomnim se, ali sem se udeležila tudi tekmovanja iz kemije.

Udeležitev na regijskem tekmovanju v matematiki, fiziki, logiki, slovenskem jeziku, nemškem jeziku – uspehov na regijskih tekmovanjih se žal ne spomnim.

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike...

Bili smo razred, ki smo se zelo dobro razumeli. Če se je le dalo, smo si med seboj pomagali. Že iz zelo zgodnjih osnovnošolskih let se spomnim izleta v zagrebški živalski vrt, pa ogleda predstave Sapramiška. Kasneje je prišel na vrsto obisk Gardalanda, pa Minimundusa. V petem razredu smo izredno smo uživali v šoli v naravi na Debelem rtiču – še vedno velikokrat obujam spomine na jutranjo telovadbo in učenje nemškega jezika skozi igro in petje. Na Debelem rtiču smo spletli številna nova prijateljstva, doživljali svoje prve ljubezni in prva razočaranja. ☺

V osnovni šoli so mi bili še posebej pri srcu športni dnevi, orientacijski pohodi in športni duh ob popoldanski treningih odbojke. Dnevi z odbojgarsko žogo so bili najlepši dnevi v tednu!

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Rada sem imela prav vse učitelje in še vedno se spominjam vsakega izmed njih. Vsak je imel svoje vrline, ki so se mi vtisnile v spomin. Posebej sem vedno cenila ustvarjalne aktivnosti in na tem področju smo bili najbolj aktivni v četrtem razredu. Učiteljica Tatjana Jakofčič je znala v vsakem izmed nas vzpodbuditi umetniško žilico. Pa naj je bilo to petje (ves razred je pel pesem Svobodno sonce - imeli smo na pol profesionalen nastop☺), ples, likovno udejstvovanje, ustvarjanje z glino, pisanje pesmic, pletenje, izdelava mask, priprava nastopov, govornih vaj... Bilo je pestro in nikoli nam ni bilo dolgčas.

Oboževala sem slovenski jezik in matematiko. Učiteljici Milena Fink in Ljiljana Janković sta mi znali približati učno snov in me še posebej motivirati. Posebno v dejavnostih, ki so bile zunaj obsega učnega načrta.

Vsem učiteljem sem še danes hvaležna za vse kar so mi dali. Motivacije in volje, ki sem jo imela kot osnovnošolka, nikoli kasneje nisem več imela.

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Šolska stavba je imela v času mojega šolanja zelo podobno podobo, kot jo ima sedaj. Razen nekaterih obnovitvenih del in prizidka telovadnice ter računalniške učilnice, se ni veliko spremenila.

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Po zaključeni gimnaziji v Črnomlju (leta 2000) sem šolanje nadaljevala na Fakulteti za farmacijo, UL. Po zagovoru diplome marca 2006 je bila moja prva služba pripravništvo v Lekarni Univerzitetnega Kliničnega centra v Ljubljani. Po zaključenem strokovnem izpitu za poklic magister farmacije sem se novembra 2006 vpisala na podiplomski študij Biomedicine, smer biokemija. Tekom podiplomskega študija sem bila zaposlena kot mlada raziskovalka na Inštitutu za biokemijo, Medicinske fakultete, UL.

Moje raziskovalno delo je bilo usmerjeno v iskanje posebnih vrst zdravil, ki bi se lahko uporabljala za zdravljenje glivičnih okužb. Svojo raziskovalno in deloma akademsko pot sem zaključila kmalu po zagovoru doktorske disertacije (leta 2011), za katero sem prejela štipendijo »Za ženske v znanosti 2011«* in kasneje še Krkino nagrado.

Svojo poklicno pot nadaljujem v Farmaceutski družbi Lek, kjer sem zaposlena kot ekspert upravljanja kakovosti za področje proizvodnje trdnih farmacevtskih izdelkov.

Načrti za prihodnost? Predvsem biti v stalnem kontaktu s svojim poklicem in uspešno spoprijemanje z izzivi, ki mi jih prinaša vsak delovni dan. In dolgoročno... ekspertno izpopolnjevanje znotraj farmacevtske industrije.

**Štipendijo podeljujejo L'Oréal Slovenija, Slovenska nacionalna komisija za UNESCO in Slovenska znanstvena fundacija. Vsako leto nagradijo tri slovenske mlade znanstvenice.*

Intervju z Ireno Brunskole Hummel

Tudi Irena je bila vsa leta odlična in tudi ona je sodelovala na različnih tekmovanjih, kjer je dosegala odlične rezultate. Po končani gimnaziji v Črnomlju se je odločila za študij farmacije v Ljubljani in v Regensburgu (Nemčija), kasneje je v Regensburgu še doktorirala iz naravoslovja. V Nemčiji, v Regensburgu je sedaj zaposlena kot raziskovalka na Inštitutu za mikrobiologijo na tamkajšnji Univerzitetni kliniki.

Katera leta ste obiskovali šolo?

Od leta 1989 do leta 1997.

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Vsa leta sem dosegla odličen učni uspeh. Udeležila sem se tekmovanj iz matematike, slovenščine, fizike, nemščine in Vesele šole.

Osvojila sem naslednja priznanja:

- matematika: štirikrat bronasto (5., 6., 7. in 8. razred), trikrat srebrno (6., 7. in 8. r.) in dvakrat zlato Vegovo priznanje (7. in 8. r.)
- slovenščina: zlato Cankarjevo priznanje (8. razred)
- fizika: dvakrat bronasto (7. in 8. r.) in enkrat srebrno Stefanovo priznanje (8. razred)
- srebrno priznanje iz nemškega jezika (8. razred)

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike...

Osnovnošolska leta so mi ostala v lepem spominu. Rada sem hodila v šolo in tudi rada obiskovala interesne dejavnosti, na primer bralno značko, pevski zbor, odbojko, angleščino (takrat je bil prvi jezik na naši osnovni šoli še nemščina). Najbolj mi je ostala v spominu šola v naravi na Debelem rtiču, kjer smo s sošolci preživeli en lep teden na morju.

Velikokrat, ko se peljem domov na Podlog, se spomnim na to, kako smo hodili z bratom Markom in sestro Mojco ter s sosedi peš v šolo.

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Moj najljubši predmet v osnovi šoli je bila matematika in moja najljubša učiteljica je bila učiteljica matematike Liljana Jankovič. Bila je prijazna, ampak stroga. Prav zaradi tega

nas je tudi veliko naučila. Meni osebno je bila v veliko podporo pri pripravi na tekmovanja iz matematike. Ona je ogromno prispevala k temu, da sem bila dvakrat uspešna na državnem tekmovanju iz matematike.

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Ko sem obiskovala osnovno šolo, sem mi je zdela šolska stavba izredno velika, hodniki in telovadnica ogromni. Ko imam sedaj priložnost vstopit v osnovno šolo, sem vedno znova začudim, ker šola le ni tako velika, kot jo imam jaz v spominu ☺ Notranjost šole takrat se ni bila tako lepo opremljena kot danes... pred kratkim sem bila spet v šoli in bila prijetno presenečena, ker so stene prebeljene z živahnimi barvami, pisane garderobe stojijo pred telovadnico (takrat se nismo imeli garderob), ...

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Po končani gimnaziji v Črnomlju sem študirala farmacijo v Ljubljani in v Regensburgu (Nemčija), potem pa v Regensburgu še doktorirala iz naravoslovja. Z družino se vedno živim v tem mestu, kjer sem zaposlena kot raziskovalka na Inštitutu za mikrobiologijo na tamkajšnji Univerzitetni kliniki.

Intervju z Erikom Lamutom

Erik je bil nekoč učenec na naši šoli in še vedno živi v Dragatušu. V šoli je zelo pogrešal več različnih dejavnosti in umetnost, zato je kasneje tudi postal raper, saj se je tako lahko izražal. Ukvarjal se je tudi z lokostrelstvom, danes pa se ukvarja še z viteštvom.

Erik Lamut prihaja iz Dragatuša. Šolanje je na OŠ Dragatuš končal leta 1998/1999. Bil je sanjač in raper. Končal je Gostinsko šolo v Novem mestu, trenutno pa je zaposlen v Sun Rollerju, v Kanižarici. Z repanjem se je začel ukvarjati nekje v 6. in 7. razredu, v srednji šoli pa je že začel snemati CD-je. Skladbe je pisal Dejan in skupaj sta kasneje tudi posnela kaseto. Z glasbeno kariero je začel 2007 leta, ampak je kariero kmalu zatem zaključil, saj ga je veliko ljudi kritiziralo, ker je repal o aktualnih stvareh, problemih v današnji družbi, v današnjem času. Vmes je še vedno nastopal, če ga je kdo kdaj kam povabil. Kmalu zatem se je začel ukvarjati tudi z lokostrelstvom. Obiskoval ga je na Svibniku pri Branetu Vardiču. Streljal je z lesnim lokom, ki ga je imel 2 leti. Ko je šel v Ljubljano, je videl igro z vitezi in tudi to ga je kmalu začelo zanimati. Začel se je učiti o obdobju med 14. in 15. stoletjem. Tako se danes ukvarja tudi z viteštvom. Nastopa povsod, kamor jih povabijo, tudi drugod po Evropi. V igrah zelo uživa. Najbolj zanimivo je, da si obleke in večino izdelkov, ki jih potrebuje izdelava sam. z društvom Beli volk, tako vsakih 14 dni, na celjskem gradu med vikendi prikazujejo srednjeveško življenje.

V OŠ je bil vseh 8 let dober, zelo je pogrešal umetništvo in izražanje. Užival je v pisanju spisov, saj je le tako lahko izražal svoje prave občutke in mišljenja. Vedno je rad delal, kar drugi niso, rad se je razlikoval od drugih. Iz šolanja v osnovni šoli se najbolj spominja, ko je učiteljica pri slovenščini vsem sošolcem pokazala njegov spis, ki je vseboval vse lastnosti dobrega spisa. Na to je bil izredno ponosen. Kot se spominja športni dnevi niso potekali daleč. Velikokrat so se sankali na Podlogu in hodili na pohode. V 8. r. so šli v Gardeland, hodili pa so tudi v Dolenjske toplice.

Pouk se je začel pol ure kasneje kot sedaj, torej ob 8.00, trajal pa je do 14.00. Imeli so petminutne odmore, rekreativnih odmorov takrat še niso poznali. Prvi vtis o učiteljih je imel, da je bilo veliko starih.

Erik Lamut med predstavitvijo viteza

Na nižji stopnji so pogosto metali zvezke in krede v zrak, spominja pa se tudi, da je za maturo imel nemščino, ki se jo je učil veliko časa in angleščini, ki se jo je učil le v OŠ, a jo je z lahkoto opravil, saj je bil naučen veliko angleških osnov. Tukaj, v Dragatušu zelo pogreša plese in druge dejavnosti zaradi katerih je treba hoditi dlje. Že od nekdaj so ga zanimale hiške, ki jih je izdeloval v prostem času.

Erik Lamut je zelo odprt in prijazen človek, ki rad sledi svojim sanjam in si upa izstopati od drugih. Spomnil se je rudi nekaj učencev, ki so bili v OŠ zelo uspešni, in sicer: Rok Mušič, Luka Turk in Marko Štrekelj.

Intervju z Markom Brunskoletom

Marka smo intervjuvale, saj je bil uspešen na raznih tekmovanjih. Z osnovno šolo je začel v majhnem kraju, dandanes pa si služi kruh na Ljubljanskem gradu in opravlja službo strokovnega sodelavca za izobraževalni program. Na gradu organizira tudi razne kulturne dogodke.

Katera leta ste obiskovali šolo?

Med šolskimi leti 1991/1992 in 1998/1999

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Od 1. do 4. razreda je bil moj uspeh prav dober, od 5. do 8. razreda pa odličen.

Na osnovnošolskem nivoju sem se udeležil tekmovanj iz matematike in fizike, enkrat sem se pri matematiki uvrstil na področno tekmovanje. V šolskem letu 1998/1999 osvojil zlato priznanje na državnem tekmovanju iz znanja zgodovine, vendar sem se tekmovanja udeležil v sklopu OŠLoka Črnomelj (na OŠ Dragatuš v tistem šolskem letu še ni bilo organizirano tekmovanje iz znanja zgodovine).

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike...

Spomini na osnovnošolska leta so seveda lepi (tako ali tako nam v spominu vedno ostanejo le lepi spomini). Predvsem gre tukaj za obdobje v življenju, ko še nisi soočen z raznoraznimi problemi ali izzivi, s katerimi se soočiš v kasnejših letih življenja. V spominu mi je ostala vsakodnevna hoja v šolo in iz šole, ki sem si jo pogostokrat skrajšal čez šolski vrt, čeprav je bilo to prepovedano (predvsem striktna pri opozarjanju na tovrstno prepoved je bila učiteljica Škala). Lepe spomine imam tudi na igranje nogometa na šolskem igrišču po pouku.

Mogoče edini slabši spomin imam na dogodek, ko sem po nesreči razbil eno izmed šip v nihajnih vratih v drugem nadstropju šole. Za tista leta življenja je bila to malodane osebna katastrofa, še večji problem pa je bil, kako to nezgodo predstaviti staršem. Izmed izletov se mi je najbolj vtisnil v spomin tisti v 8. razredu, ko smo se odpravili v Gardaland v Italijo.

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

V spomin so se mi najbolj vtisnile tri učiteljice: Vanja Milovič, Julijana Turnšek Heij in Ljiljana Jankovič. Gospa Milovič predvsem zaradi tega, ker je poučevala zgodovino - moj najljubši predmet. Gospo Turnšek Heij sem si zapomnil zaradi njene strogosti in avtoritete,

ki jo je imela, ter seveda zaradi poučevanja nemščine, ki je takrat nisem preveč maral. Sem pa kasneje spoznal, da bi bilo zame osebno in za ostale učence bolje, če bi imeli več takih učiteljev, ki bi od nas veliko zahtevali. Gospo Jankovič pa bom vedno ohranil v spominu zaradi njene pozitivne energije, ki jo je vložila v to, da nam je uspešno predajala znanje matematike, kljub temu, da je bilo med nami učenci in njo nekaj jezikovnih ovir (ki jih je hitro in uspešno premagovala) in kljub temu, da ji zaradi selitve v drugo državo oz. drugo jezikovno okolje najbrž ni bilo vedno lahko.

Pouk pri mojem najljubšem predmetu, zgodovini, je bila zame vedno najbolj atraktiven. Ker sem oboževal zgodovino, so mi ure vedno hitro minile. Same metodologije predavanja znanja pa žal nisem ohranil v spominu, v spominu mi je ostalo le to, da se mi pred preizkusi znanja zgodovine za razliko od ostalih predmetov ni bilo potrebno učiti.

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

V spominu imam, da je šola, ko sem obiskoval 8. razred, pridobila računalniško učilnico. Če se ne motim, je sredstva zanjo doniral Danfoss d.o.o. Spomnim se tal v telovadnici, ki so vedno zamakala in posledično zaradi tega tudi parket v telovadnici ni bil vedno popolnoma raven. Prav tako se spominjam, da smo se fantje pred urami telovadbe preoblačili v garderobi, medtem ko so se dekleta preoblačila na ženskem wc-ju.

Nenazadnje ne bom nikoli pozabil tudi »Kostkota« (okostnjaka), ki je imel svoje domovanje v učilnici za biologijo in ki smo ga vedno radi postavljali v različne poze, še posebno velik »škandal« pa je nastal, ko je učiteljica v njegovi okosteneli roki našla čisto pravo cigareto.

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Po opravljeni maturi na Gimnaziji Črnomelj sem se vpisal na študij zgodovine na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Po zaključenem študiju sem se zaposlil na Ljubljanskem gradu, kjer opravljam službo strokovnega sodelavca izobraževalni program. V sklopu svojega dela skrbim za snovanje pedagoških in andragoških programov, ki jih izvajamo na Gradu.

Med moje delovne naloge sodi tudi organizacija raznoraznih kulturnih dogodkov. Posebnih načrtov za bodoče nimam, bi se pa rad v nadaljnjih letih moje kariere izpopolnil na različnih področjih, da bi lahko še bolje opravljal svoje delo.

Intervju z Lukom Turkom

Tudi Luka je bil nekoč učenec naše šole in ravno to znanje, ki ga je tu pridobil, mu je pomagalo, da je prišel do poklica, ki ga danes upravlja. Preživlja se kot pilot helikopterja v Slovenski vojski.

Kdaj ste pričeli in kdaj končali OŠ?

Začel s 1. razredom v septembru 1991 in končal junija 1999.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli?

Prve tri razrede prav dober in nato odličen.

Kakšni so bili učitelji?

Vsak je imel svoj način in postopke. Praktično nisem imel problemov (no vsaj pri pouku), ker sem dokaj hitro bil pri sprejemanju snovi in temu primerne so tudi ocene bile.

Kako je potekal pouk?

Učiteljem primerno – kot sem že povedal, je vsak imel svoj način. V glavnem se je začelo s kakšno nalogo od prejšnje ure in se nato nadaljevalo z novo snovjo.

Kako je potekala telovadba?

Večinoma smo jo sami diktirali – igre z žogo, ampak obvezne vsebine smo pa vseeno dali čez. Na predmetni stopnji smo pa ločili telovadbo dečki-deklice – ko so eni imeli tehnični pouk (vsaj mislim da je bil tehnični), smo drugi imeli telovadbo. Bil je pa tudi način, da smo fantje imeli zunaj, deklice pa notri, v telovadnici.

Ali ste v šoli imeli kakšne posebne dneve (športni dnevi, kulturni dnevi, ...)?

Brez tega si ne predstavljam šole. Morajo ti dati tudi taka znanja. V okviru športa so bili kaki pohodi, smučanje, plavanje,.... Kot kulturni pa recimo opere, muzeji,....

Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Kot vedno, zadeve ki (skoraj) ne sodijo v šolo – takšne in drugačne vragolije :D

Kakšna je bila vaša nadaljnja pot šolanja (od OŠ naprej pa do današnje kariere)?

Po OŠ sem šel na Tehniško gimnazijo v Novo mesto in nato na Strojno fakulteto v Ljubljano.

S čim se sedaj ukvarjate?

Sem vojaški pilot helikopterja v Slovenski vojski.

Kako vam znanje iz osnovne šole pomaga sedaj?

Neposredno mi sedaj veliko ne pomaga, je pa posredna pomoč izrazita. V osnovni šoli spoznaš lastno delovanje, kako se najlažje naučiš nečesa; kako najlažje funkcioniiraš; v

nadaljnem življenju (in šolanju) le dopolniš te osnovne veščine. Že tedaj sem spoznal svoj način, ki ga tudi še danes uporabljam.

Intervju z Aleksandro Lamut

Aleksandra je bila odličnjakinja, ki trenutno poje v zelo znanem slovenskem zboru Perpetuum Jazzile. Svojo pevsko pot je začela že v osnovni šoli na šolski prireditvi Korajža velja. Zbor v kateremu poje, je svetovno znan, saj so imeli že več turnej, zato se nam je z njo zdelo pomembno opraviti intervju, kajti to je že en dokaz, da smo kljub majhnosti zelo uspešni.

Aleksandra Lamut je osnovno šolo zaključila leta 2002, bila je odličnjakinja in se je z vsemi razumela. Z Veroniko sva jo intervjuvali, ker je že od leta 2008 ena izmed pevk v znanem slovenskem znanem zboru Perpetuum Jazzile.

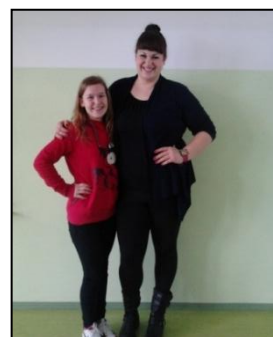
Svojo pevsko kariero je začela v šolskem pevskem zboru OŠ Komandanta Staneta Dragatuš. Kasneje je sodelovala na pevskem tekmovanju Korajža Velja, kjer jo je opazil takratni organizator Bogo Hvala, pri njem se je naslednjih pet let učila petja. V srednješolskih letih je v sklopu glasbene skupine svojega očeta pela po porokah in zabavah. Kasneje pa ji je prijateljica predlagala, naj se prijavi na avdicijo Perpetuum Jazzila.

Povprašali sva jo tudi o njenih osnovnošolskih in srednješolskih letih. Povedala nam je veliko smešnih prigod. V spominu pa ji je ostal zaključni izlet, ko so se odpravili na rafting na Soči. Njeni spomini na osnovno šolo so kot je sama povedala: » Sami lepi spomini«. Izmed učiteljic sta ji bili najbolj priljubljeni učiteljica Silva Nagode in Ljiljana Jankovič.

Opazila je, da je notranjost šole definitivno drugačna kot v njenih letih. Saj so v njenih letih imeli stare mize in ni bilo toliko barvito pa tudi niso imeli tako sodobnih projektorjev. "Ampak zavese so verjetno še vedno iste," je povedala v smehu.

Eva in Aleksandra

Veronika in Aleksandra

Svojo pot je po končani osnovni šoli nadaljevala srednjo šolo v Ljubljani. Po poklicu je pospeševalka prodaje in trenutno živi v Ljubljani, saj tam študira ekonomijo. Redno pa pride nazaj v Dragatuš. Kot pevka pri Perpetuum Jazzile je zelo zadovoljna, saj jo petje zelo veseli, predvsem pa so jo navdušila potovanja po Evropi in tudi ZDA. Zaupala nama je, da je njena trenutna velika vzornica Beyonce. Kot sami pa sva jo spoznali kot dobrodušno, pozitivno razmišljajočo in veselo živo nekdanjo učenko naše osnovne šole, o kateri ima ogromno lepih spominov, ki ji nikoli ne bodo izginili.

Intervju s Tino Kocjan

Tina je bila odlična vseh 8 let šolanja in to je poleg njene kariere eden izmed razlogov zakaj smo jo intervjuvale. Na naši šoli je obiskovala tudi pevski zbor, ki je še bolj pripomogel k njeni pevski karieri. Pela je tudi na prireditvi Korajža velja, skupaj z Gašperičem Miheličem pa sta zmagala na festivalu ETNO Kostel.

Tina Kocjan je svojo pot začela na naši šoli leta 1994 in šolanje zaključila leta 2002. Vseh osem let šolanja je bila odlična. V spominu so ji najbolj ostale lumparije s sošolci, šolski izleti, kjer so se lahko prosto zabavali in pričetek eko šole. V osnovni šoli je najbolj pogrešala to, da ni bilo toliko krožkov, v katerih bi se vsak učenec lahko razvijal po svoje, najbolj pa ji je bilo všeč, da so nekateri učitelji učili preko lastnih izkušenj.

Z veseljem je govorila o pričetku eko šole. *"Kajti takrat je šola ponovno zaživela. Dobili smo nove klopi, šola je postala bolj barvna in tudi naše izdelke so razstavili po šoli. Zaživel je tudi šolski vrt, kjer smo lahko v poletnih mesecih "rabutali" ribez."* Povedala je tudi, da ji je bila všeč slovenščina in da je prav njena takratna učiteljica Milena Fink vplivala na to, da sedaj študira slovenščino. Tina je kot pevka svojo kariero začela v pevskem zboru naše šole.

Tina Kocjan z Ano in Evo

Doma so peli največkrat ljudske pesmi in kasneje jo je petje navdušilo. Seveda je na to vplivala tudi njena vzornica Elda Viler, saj je prav ob njenih pesmih rasla. V osnovni šoli je velikokrat nastopala na prireditvi Korajža velja in pela pri ljudskih pevkah ter pri tamburaškem orkestru Dobreč. V prvem letniku fakultete je začela nastopati v pevskem šovu pri Mariu Galuniču. Omeniti pa velja tudi, da je s Gašperjem Miheličem leta 2008 zmagala na

festivalu ETNO Kostel, kjer nista pričakovala zmage, a kljub temu jima je to s pesmijo *Spomin na julijski večer* uspelo.

Sedaj pravi, da: "*...moja glasbena kariera in nastopi malo počivajo.*" A vendar le občasno nastopa s kitaristom in obiskuje ure solo petja. V prostem času obiskuje naravo, sprehaja svojega psa in končuje diplomu iz slovenščine.

Intervju z Urško Klobučar

Urška je bila odlična učenka na naši šoli, ki se je vedno dobro razumela s svojimi prijatelji in učitelji. Intervjuvale smo jo z namenom, ker je že 10 let uspešna pevka v ansamblu Petra Finka, ki je naših krajih zelo poznan. Trenutno končuje študij izobrazbe za vzgojiteljico.

V katerih letih si obiskovala osnovno šolo?

Od leta 1994 do 2012.

Kakšen je bil tvoj učni uspeh?

Vseh osem let sem bila odlična.

Kaj se ti je najbolj vtisnilo v spomin?

Na osnovno šolo imam najlepše spomine, še posebej zaradi sošolcev, saj smo bili zelo dobri prijatelji, spomnim se tudi, da smo se zmenili, da nihče ne gre k pouku, (»kolektivno špricanje«) pa smo šli v gostilno na pomfri (ocvrt krompirček) in Coca-Colo. Sem pa bila tudi v šolskem parlamentu, moj mentor je bil Matjaž Barič.

Kakšni so bili učitelji? Katerega se najbolj spomniš?

Res smo se super razumeli in bili smo si blizu, saj so nas spodbujali, spremljali in se za vsakega zavzemali. Iz razredne stopnje se najbolj spomnim Nade Klobučar, na višji pa morda Ljiljana Jankovič.

S čim se sedaj ukvarjaš?

Ukvarjam se s glasbo, letos bo od začetka v ansamblu minilo kar 10 let, sicer pa sedaj končujem izobrazbo vzgojiteljice.

Kako je potekal pouk?

Takrat je še vedno veljalo spoštovanje učiteljev, zato je veljala disciplina, sicer je pa bilo kar zanimivo.

Kako so potekali izleti?

Glede njih je vladalo prijetno navdušenje. Za končni izlet smo se kar celo leto dogovarjali in pred vsakim izletom smo si določali sedežni red. Eno leto smo šli v Izolo, tudi z letalom smo leteli, šli smo tudi v Avstrijo v živalski vrt. Najbolj se pa spomnim šole v naravi. Bilo je res lepo in tudi ponoči smo hodili drug k drugemu v sobe.

Kako je potekala telovadba?

Večinoma smo bili v telovadnici, zunaj na igrišču smo bili le spomladi, ko smo se pripravljali na karton.

Intervju z Janijem Mušičem

Jani Mušič, ki je bil nekoč naš uspešen učenec, se sedaj še vedno ukvarja s kolesarjenjem, kar mu gre zelo dobro od rok. Ravno zaradi tega smo se odločile narediti intervju z njim, da bi nam kaj povedal kako priti do takšnih vrhunskih rezultatov.

Jani Mušič se je na OŠ Dragatuš šolal med leti 1997 in 2005. Skozi celo šolanje je bil odličen učenec. S Kajo pa sva ga intervjuvali ravno z razlogom, ker je odličen športnik. Kolesaril je že od malih nog, v prostem času, želja po tekmovanju pa se je v njem vzbudila okoli leta 2002. Sprva mu mama ni pustila trenirati, saj je bil majhen in suh, vožnja s kolesom na daljših razdaljah pa se ji je zdela nevarna. Ker pa je bila želja po kolesarjenju tako močna, se je strinjal z očetovim izzivom in pojedel celo solato regrata, ki ga sicer ni maral. Ko se je vpisal v prvi kolesarski klub, je dobil tudi trenerja, g. Janeza Muhviča. Ta jih je vedno vzpodbujal, imel je strogo disciplino, srečanja pa so imeli pred šolskimi garažnimi vrati.

Najbolj se spominja železnih koles, ki so jih takrat vozili, a kljub slabšim kolesom, so vedno pobirali medalje in zasedali odlična mesta. Jani je 4 leta tekmoval v kategoriji dečki, takrat pa je imel komaj 10 let. V lepem spominu mu je ostala tudi pica, katero so vedno jedli za nagrado, če so na tekmovanju osvojili vsaj dva pokala.

Udeležil se je kar nekaj kolesarskih tekmovanj po Sloveniji in drugod po svetu. Udeležil se je tudi Kids tour Berlin (evropsko prvenstvo mladih), ki je eno izmed večjih tekmovanj. Skupaj z Alešem pa ga je izbral njegov trener. Takrat mu je Adria tudi posodila kolo za 6 dni, da je z njim tekmoval, saj s svojim železnim kolesom nebi mogel na takšno tekmovanje.

Nato je odšel v klub Adria Mobil, kjer ga je treniral Janez Jagodic. Takrat je bil star 15 let in obiskoval je srednjo šolo v Novem mestu. V tej starostni dobi, je tudi zaključil z nazivom dečki. Udeleževal pa se je vse več tekmovanj v Italiji. Delo v novem klubu in z novim trenerjem je bilo zelo resno, več je bilo discipline in več tekmovalcev. Treningi so se precej razlikovali o tistih pri dečkih, bili so naporni. Najprej je treniral sam, da bi se privadil na težavnost prog. Zanj in za trenerja sta bila na 1. mestu vedno varnost in zdravje. Jani se je udeležil tudi tekmovanja za državno gorsko prvenstvo, kjer je bil 2. Na Coppa Monteju je bil dve leti zapored 9. in 10. kar pomeni, da je bil na stopničkah. Ko jih je trener Janez Jagodic zapustil, je še vedno treniral v Adrii. Treniral pa jih je Branko Filip. Imeli so naziv starejši mladinci in tu so se začeli potegovati tudi za večje denarne nagrade. ker je veliko tekmoval v Italiji se je tudi odločil, da bo tam ostal 1 leto.

Tako kot trenerji so bili prijazni tudi njegovi učitelji v osnovni šoli. Z njimi so se dobro razumeli in poznali. Bili so prijazni in naučili so jih veliko discipline, predvsem učiteljica angleščine. Njegova najljubša predmeta sta bila matematik in telovadba. Ta je potekala zunaj, razen ko je bilo grdo vreme. plesa v šoli ni maral. malo slabše mu je šla angleščina, a moral se jo je naučiti, saj mu sedaj veliko pomaga pri raznih tekmovanjih v tujini. Sodeloval je skoraj v vseh tekmovanjih in zasedal odločna tretja mesta. Priden je bil v šoli in na kolesu. Izleti so bili podobni današnjim, tudi oni so imeli orientacijski tek. Najbolj si bom zapomnila ko je rekel: "Če nismo česa ušpičili, nismo bili pravi!"

Jani je trenutno na faksu. Je v zadnjem letniku za računalništvo in informatiko. S Kajo sva ga videli kot zelo prijetno in vedno nasmejano osebo.

Intervju z Laro Šuštar

Tudi Lara je bila vseh 8 let odlična in tako kot ostali je sodelovala na raznoraznih tekmovanjih, kjer je dosegala dobre rezultate. Pisala je tudi raziskovalno nalogo, tema Župančičeva pot in za njo prejela srebrno priznanje. Po gimnaziji se je vpisala na Filozofsko fakulteto Ljubljana, smer psihologija.

Poleg študija dela tudi v Hiši Eksperimentov, prostovoljno dela na Zavodu Janeza Levca in je podpredsednica Društva študentov psihologije Slovenije. Kasneje bi se šla rada izobraževati naprej v tujino.

Katera leta ste obiskovali šolo?

Od 1998 do 2006.

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Vseh 8 let sem bila odlična. Udeleževala sem vse mogočih tekmovanj, od Vesele šole, logike, Cankarjevega tekmovanja, Vegovega tekmovanja, bralne značke, bila sem celo na Preglovem tekmovanju, čeprav mi fizika ni nikoli preveč ležala ☺ Pisala sem tudi raziskovalno nalogo na temo Župančičeve poti, tukaj sem prejela srebrno priznanje. Srebrno je bilo tudi Cankarjevo.

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike...

Po pravici povedano se osnovne šole ne spomnim prav dobro. V spominu imam veliko proslav in prireditev, na katerih sem nastopala, pa dramski krožek in predstavo, ki smo jo izvajali v Semiču in v kateri sem igrala kosa (bili smo gozdne živali). Veliko sem nastopala tudi s pevskim zborom, tudi na regijskih tekmovanjih. Pa vsako leto je bilo super, ko smo šli s pevskim zborom v Dolenjske toplice. Končni izlet v Gardaland je bil tudi nepozaben, sploh ker smo kljub začetnemu trudu, da se ne bi zmočili na vodnih atrakcijah, na koncu vsi odšli domov mokri.

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Na večino učiteljev imam lepe spomine. Rada sem hodila k pouku, tako da mi je bilo povsod vsaj malo zanimivo. Všeč mi je bila učiteljica matematike, Liljana Jankovič, pa s 'slovensko' Natašo Podhostnik mi je bilo tudi vedno zabavno, saj smo se veliko družile tudi

zaradi pisanja raziskovalne naloge. Profesorica slovenščine, Milena Fink, je še vedno moja sosedica in tako kot takrat se tudi sedaj še vedno dobro razumemo.

Težko se odločim, kateri je bil moj najljubši predmet. Pouk pri večini pa je bil klasičen – frontalno predavanje, občasno kakšne aktivnosti.

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Ko sem bila 9. razred (mi smo bili prva generacija devetletke, tako da smo v šolo hodili 8 let, a smo 'preskočili' 6. razred, tako da smo šli iz 5. osemletke v 7. devetletke) smo dobili šolske omarice, to je bilo veselje. Pred tem so bile klopce in neke police, na katere smo postavljali čevlje. Omarice so bile definitivno boljše ☺ Tajnica je bila sicer jezna, ker smo redno pozabljali ključe, smo pa hitro ugotovili, da en ključ odpira različne omarice.

Ko sem jaz hodila v OŠ je bila še stara telovadnica z visokim stropom in grozno akustiko, pa raznorazne žoge in žogice so se rade zatikale v mreže na stropu. Pa ko sem bila še v nižjih razredih OŠ so na stran šole narisali sliko, logotip – na začetku ga ni bilo.

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Srednjo šolo sem obiskovala v Črnomlju, hodila sem na gimnazijo. Po gimnaziji sem se vpisala na Filozofsko fakulteto Ljubljana, smer psihologija. Prehitimo nekaj let in sedaj sem na magistrskem študiju psihologije, prav tako v Ljubljani.

Diplomirala sem leta 2013, sedaj pa pospešeno razmišljam o magistrskem delu. Poleg študija še delam, sem namreč demonstratorica v Hiši Eksperimentov, prostovoljno delam na Zavodu Janeza Levca in sem podpredsednica Društva študentov psihologije Slovenije, tako da pridno delam na tem, da se študentje psihologije zabavajo in hodijo po svetu ☺ Načrti? Rada bi se šla izobraževati v tujino, saj me zanimajo področja psihologije, ki pri nas niso ravno najbolj razvita. Za enkrat nimam še specifičnih načrtov, upam pa, da mi bo kmalu jasno, kaj in kako.

Intervju z Evo Plut

Eva je uspešno končala osnovno šolo in pot nadaljevala v Gimnaziji Črnomelj, kjer je postala zlata maturantka. Trenutno je študentka drugega letnika na Fakulteto za kemijo in kemijsko tehnologijo.

Nekdanja učenka Eva Plut je Osnovno šolo Komandanta Staneta Dragatuš obiskovala le 5 let. Od 4. do 9. razreda. Preden je vstopila skozi nova šolska vrata pa je obiskovala pouk v Osnovni šoli Mirana Jarca Črnomelj.

Spomini na več let obiskano šolo so zelo različni. Najbolj so se ji v spomin vtisnili otroški in mladostniški sproščeni dnevi. Predvsem pa sedenje v »brezovem gaju« z zelenimi grmički in travo v poletnih dneh.

Tudi na samostojen šolski vrtiček, ki so ga kar pogosto skupaj z razredom okopavali, ni pozabila. Šolsko stavbo je poznala drugače kot jo zdaj poznamo današnji učenci. Šolska stavba je že takrat potrebovala obnovo. Toda zraven je dodala: »Kljub temu, da je bila naša šola stara, nam ni ničesar manjkalo.« Telovadili so v še vedno stari telovadnici, ki se je trenutni učenci ne spominjamo najbolje, saj se že nekaj časa ukvarjamo s športom v prenovljeni stavbi, skupaj a s prenovljenimi učilnicami, ki jih takrat še niso imeli.

Sam pouk je potekal dokaj sproščeno, čeprav so imeli »strog režim« tedanje ravnateljice.

Eva in Veronika Plut

Kot najljubši predmet je vzljubila likovno vzgojo. Niti matematika in slovenščina pa nista stali daleč od nje. Rada je imela ure matematike, saj so se s tedanjo njihovo razredničarko, Ljiljano Jankovič imeli zelo lepo. Zabavne ure z učiteljico Natašo Podhostnik ji prav tako niso bile tuje. Kolikor se spominja je imela z vsemi učitelji dober odnos.

Njen uspeh je bil vsa leta odličen v osnovni šoli. Oznanila je, da so ji bile raziskovalne naloge zelo všeč. Ker se je veliko novega naučila ter ogromno raziskovala, kar ji je zelo ležalo kot raziskovalnemu tipu. Pri vseh raziskovalnih nalogah so bili skupaj z nekaterimi sošolci zelo uspešni. Njene generacije vrstnikov so bile kar velike na primeru današnjih.

Eva je uspešno končala osnovno šolo, nato pa jo je pot vodila do srednje šole Črnomelj oz. Gimnazije Črnomelj. Bila je tudi zlata maturantka in se tako vpisala na Fakulteto za kemijo in kemijsko tehnologijo. Trenutno nadaljuje svoj študij v drugem letniku te fakultete.

Intervju s Polono Gorše

Polona je bila odlična učenka vsa leta šolanja na naši šoli. Udeležila se je veliko tekmovanj. Po končani gimnaziji se je vpisala na Biotehnično fakulteto, smer Krajinska arhitektura. Poleg študiranja se ukvarja še s petjem, in sicer nastopa kot solo pevka pa tudi z nekaterimi skupinami. Prijavila se je tudi na avdicijo za film Ko ima reka 18° in dobila glavno vlogo. S to smerjo bo mogoče tudi nadaljevala.

Katera leta ste obiskovali šolo?

Spadam v generacijo 2008/2009, torej sem s prvim razredom začela septembra leta 2000. Dve leti pred tem pa sem hodila v malo šolo, in sicer eno leto z leto starejšo generacijo (s sestro) in potem še z svojo. Spomnim se, ko je prišel hišnik s kombijem do naše hiše, da pobere sestro za v malo šolo.

Kmalu sva se začeli obe jokati – ona, ker ni hotela iti in jaz, ker sem hotela iti že takrat. Potem se je končalo tako, da sva šli obe hkrati.

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Vsa leta osnovnošolskega šolanja sem bila odlična. Udeležila sem se kar nekaj tekmovanj: angleška bralna značka, Cankarjevo tekmovanje, tekmovanje za matematiko in fiziko in tekmovanje za logiko. Velikokrat sem dobila prva tri priznanja in se udeleževala tudi regijskih tekmovanj. Najbolj pa mi je ležala logika.

S Tjašo Šterk sva velikokrat pisali zgodbice za literarno tekmovanje Z domišljijo na potep. Eno leto pa sva dosegli prvo mesto, tako da so najino zgodbo objavili v tiskani obliki.

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike...

Spomini so vsekakor lepi. S sošolci smo bili kar povezani, pa tudi z ostalimi razredi smo se razumeli, ker smo skupaj hodili na izlete, tekmovanja, bili pri pevskem zboru ipd. Všeč mi je bil izlet v adrenalinski park Bohinj in vožnja z letalom v Portorožu. Najboljše pa je bilo v šoli v naravi, na smučanju na Rogli in prepričana sem, da so tudi ostali sošolci takega mnenja. Druženje na smučišču, popoldanske aktivnosti in seveda večerno druženje – popoln urnik!

Všeč mi je bilo tudi, ko smo šli s šolo velikokrat v Dolenjske toplice (predvsem s pevskim zborom). Od športnih dneh pa mi je bilo lepo tekmovati na orientaciji.

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Prav vsak učitelj mi bo ostal v spominu, saj sem se dobro razumela z vsemi. Ko smo prišli na višjo stopnjo, nam je bila zelo zanimiva učiteljica slovenščine Nataša Podhostnik. K nam je prišla iz Štajerske in je bila prav posebna s svojim naglasom. Spomnim pa se tudi zadnjega dneva osnovne šole, ko smo šli v Čateške toplice z njo in nam je rekla, da je sedaj, ko nas več ne uči, lahko tikamo. Takrat smo se počutili zelo odraslo in mogoče nam je bilo celo nenavadno ji reči 'ti'.

Tudi Ljiljana Jankovič mi bo ostala v spominu. Veliko časa sem prebila pri njenih urah. Poleg matematike sem hodila na dodatni pouk - pripravljali smo se na tekmovanje Kengurujček in tekmovanje iz logike ter kasneje tudi iz fizike. Se mi zdi, da je bila matematika tudi moj najljubši predmet (takoaj zatem slovenščina, likovni, glasba itd.).

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Spomnim se, ko smo dobili novo telovadnico. Lepo je bilo v njej telovaditi, pa tudi nastopati, ker je zvočno izolirana. Veseli smo bili tudi šolskih omaric. Tako smo imeli svoj prostor, kjer smo odlagali športno opremo, jakne, knjige in druge stvari.

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Po končani gimnaziji sem se vpisala na Biotehnično fakulteto, in sicer smer Krajinska arhitektura. Dolgo sem premišljevala kam naprej, vedela pa sem da hočem nekaj, kar je poleg študiranja povezano še s kreativnostjo. Se mi zdi, da sem po naravi bolj umetniška. Poleg študiranja se ukvarjam še s petjem.

Sedaj že četrto leto obiskujem solo petje pri profesorici Veri Danilovi. Nastopam kot solo pevka, pa tudi z nekaterimi skupinami. Na odru sem pa prvič stala v drugem razredu, na prireditvi Korajža velja. Od takrat naprej sem se je redno udeleževala in požela veliko nagrad. Pred kratkim pa sem se prijavila na avdicijo za film Ko ima reka 18° in dobila glavno vlogo. Tako, da že imam zasedene poletne počitnice, hehe. Spomnim se, ko sem se v osnovni šoli odločala ali hočem iti na dramski krožek ali ne, in vesela sem, da sem se prav odločila, ker sem takrat odkrila, da me igranje veseli. Če bom po snemanju videla, da mi filmsko igranje ustreza, bi mogoče nadaljevala pot v tej smeri in se udeležila še kakšne avdicije.

Intervju z Ivo Panjan

Iva je v šoli vedno blestela in sodelovala na tekmovanjih. Na našo šolo ima zelo lepe spomine. Intervjuvale pa smo jo zaradi odličnega uspeha v šoli. Sedaj je dijakinja 4. letnika Gimnazije Črnomelj, vpisala pa se je na Fakulteto za arhitekturo.

Katera leta ste obiskovali šolo?

2002–2010

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Vseh 8 let sem izdelala z odličnim uspehom. Tekmovala sem v logiki, kengurujčku, kemiji, biologiji... večinoma bronasta priznanja, tudi srebrna.

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike ...

Imam zelo lepe spomine. Dogodivščin je bilo veliko, vsaka po svoje posebna in nepozabna. Na izletih smo se seveda vedno imeli najlepše, s sošolci smo si bili blizu in smo še zmeraj dobri prijatelji.

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Najbrž najbolj Nataša Podhostnik, učiteljica slovenščine in mentorica pri veliko interesnih dejavnostih. Ogromno je naredila za nas, zmeraj nam je pomagala in nas podpirala, zato jo imam v lepem spominu.

Moj najljubši predmet pa je bil likovna vzgoja, ki jo je poučevala Jasmina Kobe. Pouk je bil sproščen in dobro mi je šlo od rok :D

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Spomnim se da smo pri likovnem krožku nad vrati učilnice naredili mozaike, ne vem pa, če so še vedno tam.

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Vpisala sem se na Fakulteto za arhitekturo. Po študiju grem najverjetneje v tujino.

Intervju s Špelo Šuštarich

Tudi Špelo smo intervjuvale iz istih razlogov kot ostale. Vsa leta je bila odlična učenka in že od 1. razreda, se je redno udeleževala raznih tekmovanj, na katerih je prejela kar nekaj zlatih. Šolanje je nadaljevala na Gimnaziji Črnomelj in trenutno je v četrtem letniku. Naprej se je vpisala na Biotehniško fakulteto, smer Krajinska arhitektura.

Katera leta ste obiskovali šolo?

Od šolskega leta 2002/2003 do 2009/2010.

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Vsa leta sem zaključila z odličnim uspehom.

Tekmovanj sem se redno udeleževala že od prvega razreda, in sicer navadno kar vseh, ki smo jih izvajali na šoli (Vesela šola, tekmovanje za Cankarjevo priznanje, tekmovanje za Vegovo priznanje, Logika, tekmovanje iz znanja zgodovine, biologije ...).

Zlata priznanja sem dosegla iz Vesele šole, zgodovine in na tekmovanju za Cankarjevo priznanje.

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike...

Na osnovnošolska leta imam lepe spomine. S sošolci smo kar naprej uvajali nekakšne »inovacije« na šoli. V četrtem razredu smo na primer ustvarili svojo glasbeno skupino Tokio Hotel, začeli smo z zbiranjem nalepk ipd. Tudi na izletih smo se vedno zabavali in še danes se, saj se še vedno družimo z večinskim delom razreda iz osnovne šole.

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Vseh učiteljev se še vedno spominjam, vsakega po svoji značilnosti. Nobenega ne bi posebej izpostavljala. Predvsem mi je bil všeč njihov sproščen odnos, ki ga v srednji šoli velikokrat pogrešamo.

Za najljubši predmet se nikoli nisem mogla odločiti, sicer pa je pouk pri vseh potekal tako kot danes. (nisem tako stara ;)

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Na začetku mojega šolanja smo imeli še staro telovadnico z luknjami v tleh, pa tudi notranjost šole ni bila tako slikovita in barvita kot je sedaj. Načeloma pa ni večjih sprememb.

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Šolanje sem nadaljevala na Gimnaziji Črnomelj in sem trenutno v četrtem letniku. Vpisala sem se na Biotehniško fakulteto, in sicer smer Krajinska arhitektura. Najprej me seveda čakajo sprejemni izpiti, nato pa še nadaljnje šolanje.

Skupina si želi izdelati kvalitetno nalogo, zato nam bo dobrodošel kakršen koli podatek o nekdanjih učencih osnovne šole, ki so bili uspešni že v osnovni šoli ali pa kasneje.

Polona Gorše, Monika Kocjan

Intervju z Nino Heleno Basarac

Nina Helena si je mesto v Zlati knjigi prislužila z odločnim uspehom v šoli. Udeleževala se je veliko tekmovanj, na katerih je prejela kar nekaj srebrnih, bronastih in tudi zlatih priznanj. Ker je bila zelo uspešna pri likovni vzgoji, je zmagala tudi na 6. Mednarodni kiparski koloniji. Trenutno je gimnazijka.

Katera leta ste obiskovali šolo?

2003–2011

Ali bi nam hoteli zaupati svoj takratni doseženi učni uspeh po posameznih letih? Ali ste se udeležili kakšnih tekmovanj (naštejte)? Kakšni so bili Vaši rezultati na tekmovanjih?

Vsa leta odličnjakinja. Udeležila sem se vrsto tekmovanj, hranim 83 priznanj, ki sem jih pridobila skozi vsa leta šolanja. Tekmovala sem v znanju iz matematike, umetnosti, slovenščine, angleščine, fizike, geografije, zgodovine in biologije.

Hmm... Rezultati? 83 priznanj je preveč, da bi šla vse preverjati. Večinoma srebrna in bronasta, nekaj tudi zlatih priznanj.

Kakšni so Vaši spomini na tista osnovnošolska leta? Na kratko opišite nepozabne dogodivščine, izlete, sošolce, vrstnike ...

Ponosna sem, da lahko napišem, da imam na šolo zelo lepe spomine. Najbolj mi je ostalo v spominu to, da nam je prof. Turenšek-Heij odvezemala telefone. Meni jih je v enem tednu kar pet (haha)! Izletov niti ni bilo toliko, kolikor bi si želeli, nekaj jih je pa le bilo.

Najlepše je bilo na Rogli na smučanju. S sošolci se nisem razumela najbolje, nisem ravno najbolj družaben človek.

Se Vam je kakšen izmed učiteljev vtisnil v spomin in zakaj? Kakšen je bil takratni pouk pri Vašem najljubšem predmetu?

Prof. Nataša Podhostnik, profesorica slovenščine. Opišem jo lahko kot izredno toplo in nežno učiteljico, ki obvlada svojo profesijo. Imela je skoraj materinsko figuro, pomagala je vedno, kadar je le mogla. Znala je biti tudi stroga, a večinoma je bila sproščena in prijazna, z nami se je pogovarjala kot s sebi enakimi, v njenih očeh nismo bili samo smrkavci.

Zaradi njenega mentorstva v gimnaziji nimam nikakršnih težav pri pisanju esejev, sestavkov in še česa. V prvem letniku sem brez priprav pisala zlato Cankarjevo tekmovanje. Upam, da ima tudi ona name tako lepe spomine kot jaz nanjo in da se kdaj nasmehne, ko prebere moje ime v časopisu.

Moj najljubši predmet je bila vsa leta slovenščina, takoj za njo pride umetnost, saj tam sem bila svobodna. Tretja je kljub vsemu angleščina.

Pouk slovenščine je bil zabaven, sproščen. Vedno je bilo veliko smeha. Profesorica se ni smejala nam, ampak z nami. Ure so bile zanimive kljub obveznemu ponavljanju snovi in žrebanju vrstnega reda spraševanja.

Šolska stavba se je skozi leta spreminjala, ali se mogoče spomnite takratne njene posebnosti?

Prenova telovadnice? Pridobitev šolskih omaric?

Končali ste že z osnovnošolskim šolanjem in nadaljevali pot v srednjo šolo, kam pa potem? Kakšna je vaša današnja kariera? In kakšni so Vaši načrti za bodoče?

Zdaj sem gimnazijka, za bodoče nimam načrtov. Pojma nimam kaj bi rada počela v življenju, ne vem kam naj se vpišem. Zanimajo me slovenščina, angleščina in psihologija.

Skupina si želi izdelati kvalitetno nalogo, zato nam bo dobrodošel kakršen koli podatek o nekdanjih učencih osnovne šole, ki so bili uspešni že v osnovni šoli ali pa kasneje.

Miha Štraus (Zapudje) je po mojem mnenju eden od uspešnejših. Preskočil je kar nekaj razredov in bil vsa leta osnovne, srednje šole odličen, na faksu same desetke in to nekaj let pred drugimi (preskok razredov). Lani je končal študij prava in dela magisterij. Tudi zaposlen je že - v odvetniški pisarni.

Aleksandra Lamut je pevka – Perpetuum Jazzile.

Mateja Babič je urednica Dela.

Navsezadnje – Stanislav Dražumerič, vaš ravnatelj!